

NEBESA IN

PEKEL

Društvo Kocka modrosti

2017

NEBESA IN PEKEL

Uredili: Darinka Vehovar, Tamara Korošec

Oblikovanje in prelom: Tamara Korošec

Lektoriranje: Ana Zdravje, Katja Cingerle

Izdajatelj: Društvo kocka modrosti, 2017

Naklada: 1000 izvodov

Tisk: Grafični studio Repovž

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

27-188.7

27-188.5

NEBESA in pekel / zbrala in uredila Darinka Vehovar,
Tamara Korošec. - Domžale : Društvo Kocka modrosti, 2017

ISBN 978-961-285-645-8

1. Vehovar, Darinka

289483008

Kaj je to za ena knjiga?
Kaj hočeš od mene? :/

Ko me je moj sin pri šestih letih prosil, naj ga peljem k verouku, sem temu nasprotovala, saj sem imela guruja iz Indije in sem mislila, da sem srečna. Ker je trdovratno vztrajal, sem popustila in ga peljala k verouku. Tako se je začelo. Tam je bil zelo srečen, saj je njegova duša dobila pravo hrano in tudi sama sem začela počasi spoznavati pravi mir in veselje. Vse to me je vedno bolj razveseljevalo in ozdravljalo.

In pol?

Veliko sem prebiralala življenjepise svetnikov in nisem mogla verjeti, da pekel res obstaja, dokler nisem proučila ogromno knjig, ki ga res tudi opisujejo. Tako sem ugotovila, da je na to temo zelo veliko knjig, ki jih povprečen prezaposlen človek ne more nikoli prebrati. Ker pa je vsebina neskončno pomebna, sem se odločila, da naredim povzetke najpomembnejših dejstev, ki bodo v strnjeni obliki povedale bistvo.

Bila sem presenečena, da o tako pomembni in usodni stvari ne vem ničesar. Celo v Cerkvi nisem o tem izvedela skoraj nič. Jezna sem bila, saj imam pravico vedeti tako pomembne stvari, zato želim, da jih spoznajo vsi, ki jim ni vseeno. Sukamo se samo okoli minljivih stvari. Ljubki nasmehi ljudi, urejenost z naslovnih revij in televizijskih ekranov nam hočejo prikazati brezskrbnost in brezbržnost in bolj kot grešimo, bolj smo sami sebi in drugim všeč.

Ali se zavedamo, da danes srečni na jahti popivamo in se veselimo z najlepšimi dekletimi tega sveta, drugi dan pa se za večno znajdemo v peklu?

A hočeš reč, da mi sploh ne vidmo pravega smisla življenja?

Bog obstaja, če mi hočemo ali ne. Dal nam je zapovedi, da bi se imeli lepo in prišli k njemu v večno lepoto. Če pa želimo delati mimo njega, je to tako, kakor da bi na cesti spregledali znak stop. Zdaj jasno vidim, kako me je ta svet hotel popeljati v najgloblje brezno pekla, čeprav sem mislila, da sem srečna. S to knjigo se zahvaljujem Bogu, da mi je po mojem sinu dal spoznati vero.

Kaj vse smo pripravljene storiti za to kratko, nepredvidljivo življenje? Kaj smo pripravljene storiti za večnost? Imamo svobodno voljo, dobro moramo razmisliti, kako se odločamo. Vsak trenutek je pomemben. Če delamo pravilno, ne občutimo nobenega strahu. Ne pred peklom, ne pred hudičem, ki se neprestano prizadeva, da bi nas večno mučil. Če je naša duša bolj napolnjena od našega trebuha, smo zadovoljni in srečni.

In kaj naj nardim?
A to pomeni da bom tut jaz šel v pekel?
:o

Bog je ljubezen, pravi evangelist Janez. Bog te neskončno ljubi, želi te imeti celo večnost pri sebi. Lahko delaš po njegovi volji in prideš v nebesa, ali pa po svoji volji, ko hitiš neprestano za užitki tega sveta, in ti Bog ob smrtni uri reče le »Čao, ljubezen moja ...«

in greš tja, kjer Njega ni. Nauk o peklju nima namena, da bi nas strašil. Cerkev za nikogar ni razglasila, da je pogubljen, razglasila pa je mnogo blaženih in svetnikov.

Naloga Cerkve je, da odvrča ljudi od zla in jih s pomočjo spreobrnjenja vodi k svetosti ter tako k večni sreči v nebesih. Pri tem lahko učinkovito pomaga tudi spoznanje o obstoju pekla in večnega pogubljenja v njem. Kdor verjame v njegov obstoj, vzame življenje resno in odgovorno. Samo enkrat živimo! Zato življenja ne smemo zapravljati! Za vsako ceno moramo priti v nebesa!

Ampak -
sej tko delajo vsi ...

Dejstvo je, da mnogi živijo, kot da ni ne Boga in ne posmrtnega življenja. Zato se ravnajo po načelu: »Uživaj življenje!« Zelo koristno bi bilo, ko bi se vprašali: »Kaj pa, če Bog biva, če obstaja posmrtno življenje, če obstajajo nebesa in če obstaja pekel? Kaj je zame bolj varno in preudarno? Računati z možnostjo večnega življenja ali živeti, kakor da ga ni, in s tem tvegati, da bomo obsojeni na večno trpljenje?« V tem življenju, ki je zelo kratko, lahko zapravimo večno življenje, v katerem so milijoni let kakor nič! Bog je neskončno dober in usmiljen. Prav zato nas opozarja, naj tako živimo, da bomo z njim prijatelji prijateljstvu in bomo po smrti prišli k njemu v nebesa. Če koga ne odvrne od zla Božja ljubezen, naj ga odvrne vsaj strah pred peklom!

FATIMSKI PASTIRČKI SO VIDELI PEKEL

O obstoju pekla govori prva fatimska skrivnost, ki je skupaj z drugo in tretjo skrivnostjo dobila najvišjo cerkveno potrditev v jubilejnem letu 2000. Besedilo je napisala sestra Lucija v Tretjem spominu 31. avgusta 1941. Nazadnje ga je objavila Kongregacija za nauk vere v Fatimskem sporočilu leta 2000. Besedilo se glasi:

Naša gospa nam je pokazala veliko ognjeno morje. Zdelo se je, kakor da je pod zemljo. Videli smo hudobne duhove in duše, potopljene v ta ogenj, kakor če bi bili prosojni črni ali rjavi razbeljeni oglji v človeški obliki. Pogrezali in dvigovali so se v žarenju ognja. Nosili so jih plameni, ki so izhajali iz njih samih skupaj z oblaki dima, padajoč z vseh strani, podobno kakor iskre ob velikih požarih, brez teže in ravnotežja, med tuljenjem zaradi muk in med kriki obupa, vzbujajoč človeku grozo in trepet od nepopisnega strahu. Hudobni duhovi so bili zaznamovani s strahotno in grozovito podobo gnusnih, nepoznanih živali, toda tudi ti so bili prosojni in črni. To videnje je trajalo samo trenutek. Hvala naši dobri nebeški materi, da nam je pred tem obljubila, da nas bo vodila v nebesa. Če ne bi bilo tako, mislim, da bi umrli od strahu in groze. Dvignili smo pogled k materi, ki nam je polna dobrote in žalosti rekla: "Videli ste pekel, kamor pridejo duše ubogih grešnikov. Da bi jih rešil, hoče Bog na svetu vzpostaviti pobožnost do mojega brezmadežnega Srca."

Videnje pekla je zelo prevzelo zlasti najmlajšo vidkinjo Jacinto. Obrnila se je na Lucijo: "Zakaj naša gospa pekla ne pokaže grešnikom? Če bi ga videli, ne bi grešili, da ne bi prišli tja."

Včasih je Lucija zamišljeno Jacinto vprašala, na kaj misli, in deklca je odgovorila: “Na toliko ljudi, ki bodo umrli in odšli v pekel. Če Boga ne bi žalili, ne bi šli tja!”

Fatimski pastirčki so se junaško žrtvovali za večno srečo ljudi. Lucija piše v Tretjem spominu o Jacinti: Pogled v pekel jo je tako zgrozil, da se ji vse pokore in mrtvičenja niso zdela nič, samo da bi rešila nekaj duš, da ne bi prišle tja ... Nekateri ljudje, tudi pobožni, otrokom nočejo govoriti o peklu, da jih ne bi prestrašili. Bog pa si ga ni pomišljal pokazati trem otrokom, od katerih je bil najmlajši star sedem let, čeprav je vedel, da se bodo zgrozili in prestrašili skoraj do smrti. Jacinta je pogosto sedla na kamen na tleh in zamišljena začela govoriti: “Oh, pekel! Oh, pekel! Kako se mi smilijo duše, ki gredo v njega. Živi ljudje gorijo kakor drva v ognju!”

Včasih se me je nenadoma oklenila in rekla: “Jaz grem v nebesa, ti pa ostaneš tu. Če ti bo gospa dovolila, povej vsem ljudem, kakšen je pekel, da ne bodo odšli v njega!”

O obstoju peklenškega ognja govori tudi fatimska molitev po vsaki desetki rožnega venca, ki jo je na koncu razodetja treh fatimskih skrivnosti naročila devica Marija: “Ko molite rožni venec, recite po vsaki skrivnosti:

O Jezus, odpusti nam naše grehe, obvaruj nas peklenškega ognja in pripelji v nebesa vse duše, posebej še tiste, ki so najbolj potrebne tvojega usmiljenja.”

V pekel pride tisti, ki umre v smrtnem grehu, kar je največja nesreča za človeka. Kaj je smrtni greh, nam nazorno razodevata Jezusova smrt na križu in pekel, dve skrajnosti Božje ljubezni, ki ju ne moremo do konca doumeti. Jezus je umrl za vse ljudi in vsem daje možnost, da bi se zveličali, a pričakuje naše sodelovanje. Nihče se ne bo pogubil brez lastne krivde.

Steven Scheier

Poljska svetnica in mistikinja Faustina Kowalska na podlagi svojih videnj in Jezusovih razodetij v svojem Dnevniku na več mestih jasno priča o obstoju pekla in hudobnih duhov ter o pogubljenih dušah. Pri tem večkrat dobesedno navaja Jezusove besede. Poglejmo nekaj njenih zapisov, razvrščenih po posameznih temah:

Danes me je angel vodil v brezna pekla. To je kraj velike kazni. Njegovo območje je velikansko. Vrste trpljenja, ki ki sodi k peklu, sem jih videla, so:

- Prva muka – izguba Boga.
- Druga muka – neprestani očitki vesti.
- Tretja muka – ta usoda se ne bo nikoli spremenila.
- Četrta muka – ogenj, ki bo prebadal dušo, a je ne bo uničil. To je strašna muka, to je duhovni ogenj, razvnet zaradi Božje jeze.
- Peta muka – stalna tema, zadušljiv vonj. Čeprav je tema, se satan in pogubljene duše med seboj vidijo. Vidijo zlo drugih in svoje hudobije.
- Šesta muka – neprestana satanova družba.
- Sedma muka – strašen obup, sovraštvo do Boga, zmerjanje, preklinjanje, bogokletje. To je trpljenje, ki ga skupaj trpijo vsi pogubljeni, toda muk še ni konec.
- Obstajajo še posebne muke za duše – trpljenje čutov. Kakor je kakšna duša grešila, tako je mučena na strašen in nepopisen način. Tam so grozljive podzemeljske jame in brezna mučenja, kjer se eno trpljenje razlikuje od drugega. Umrla bi ob pogledu na to strašno trpljenje, če bi me ne podpirala Božja vseмогоčnost.

Grešnik naj ve, s katerim čutom greši, s tistim bo namreč

kaznovan za vso večnost. O tem pišem po Božjem naročilu, da bi se nobena oseba ne izgovarjala, da ni pekla, ali s tem, da tam nihče ni bil in ne ve, kako je tam. Jaz, sestra Favstina, sem po Božjem naročilu bila v peklenških breznih, zato da bi ljudem povedala in pričala, da pekel obstaja. O tem zdaj ne smem govoriti. Imam Božje naročilo, naj to zapustim v pisni obliki. Satan me je zelo sovražil, toda po Božjem naročilu me je moral ubogati. To, kar sem napisala, je medla senca stvari, ki sem jih videla. Eno sem opazila – da je tam največ duš, ki niso verjele, da pekel obstaja. Ko sem prišla k sebi, si nisem mogla pobrati od groze, kako strašno tam duše trpijo. Prav zato še bolj goreče molim za spreobrnjenje grešnikov, nanje neprestano kličem Božje usmiljenje. O moj Jezus, raje bi do konca sveta trpela najhujše muke, kot da bi tebe z najmanjšim grehom žalila. (Dnevnik sv. Favstine, št. 741)

V petek zjutraj, ko sem šla v kapelo k sveti maši, sem na hodniku nenadoma zagledala velik brinov grm, v njem pa groznega mačka, ki me je jezno gledal in mi oviral pot v kapelo. En vzdihljaj imena Jezusovega in vse se je razpršilo. Ves dan sem darovala za umirajoče grešnike. Med sveto mašo sem posebej čutila Gospodovo bližino. Po svetem obhajilu sem polna zaupanja pogledala v Gospoda in mu rekla: 'Jezus, tako zelo ti želim nekaj povedati.' Gospod se je name ljubeznivo ozrl in me vprašal: "Kaj mi želiš povedati?"

"Jezus, prosim te, v moči tvojega nepojmljivega usmiljenja, da bi bili vsi danes umrli ljudje obvarovani peklenškega ognja, čeprav so bili največji grešniki. Danes je petek, spomin tvoje bridke smrti na križu. Ker je tvoje usmiljenje nepojmljivo, se angeli temu ne bodo čudili."

Jezus me je priklenil na svoje Srce in rekel: "Ljubljena hči, dobro si spoznala globino mojega usmiljenja. Storil

bom, kakor me prosiš, toda vedno se združuj z mojim umirajočim Srcem in zadoščuj moji pravičnosti. Vedi, da si me prosila za veliko zadevo. Ker vidim, da ti je to narekovala čista ljubezen do mene, bom ugodil tvojim željam.” (Dnevnik sv. Favstine, št. 873)

Ko je odbila dvanajsta ura, se je moja duša potopila v še globljo zbranost in v duši sem zaslišala glas: “Ne boj se, moj otrok, nisi sama. Bojuj se pogumno, ker te podpira moja roka. Bori se za rešitev duš, spodbujaj jih k zaupanju v moje usmiljenje, kajti to je tvoja naloga v tem in v prihodnjem življenju.” Po teh besedah mi je bilo dano globlje razumevanje Božjega usmiljenja. Samo tisti človek bo pogubljen, ki to sam hoče, ker Bog ne pogublja nikogar. (Dnevnik sv. Favstine, št. 1452)

Pogosto spremljam duše umirajočih in zanje milo prosim zaupanja v Božje usmiljenje in moledujem Boga za zveličavno milost, ki vedno zmaga. Božje usmiljenje večkrat v zadnjem trenutku doseže grešnika na čudežen in skrivnosten način. Kakor da bi bilo navzven vse izgubljen, vendar ni tako. Duša, osvetljena z močnimi žarki skrajnega Božjega usmiljenja, se v zadnjem trenutku s tako silno ljubeznijo obrača k Bogu, da v enem samem trenutku od Boga prejme odpuščanje tako grehov kakor kazni, navzven pa ne kaže nobenega znamenja ne obžalovanja ne kesanja, ker se na zunanje reči ne odziva. O, kako nepojmljivo je Božje usmiljenje! Toda, o groza, so tudi duše, ki prostovoljno in zavestno zavračajo in prezirajo to milost. Tudi pri samem umiranju usmiljeni Bog daje duši svetli notranji trenutek. Če hoče, ima možnost, da se vrne k Bogu. Toda pogosto so duše tako zelo trdovratne, da zavestno izbirajo pekel. Onemogočajo molitve, ki jih druge duše zanje izročajo Bogu in celo prizadevanja samega Boga. (Dnevnik sv. Favstine, št. 1698)

Po prejemu sv. zakramentov je prišlo do popolnega izboljšanja. Ostala sem sama. Čez pol ure se je napad ponovil (izkustvo smrtnih muk), vendar ne tako močno, ker so ga omilili zdravniški posegi. Svoje trpljenje sem združevala z Jezusovim trpljenjem in ga darovala zase in za spreobrnjenje tistih duš, ki dvomijo o Božji dobroti. Nenadoma so mojo celico napolnile črne prikazni, polne besnosti in sovraštva do mene. Ena od njih je rekla: “Prekleta bodi ti in tisti, ki je v tebi, ker nas celo v peklu začinjaš mučiti.” Ko sem izgovorila: “In Beseda je meso postala in med nami prebivala,” so prikazni takoj s hrupom izginile. (Dnevnik sv. Favstine, št. 323)

Ko sem zvečer pisala, sem v celici zaslišala glas: “Ne zapuščaj te skupnosti, sočustvuj s seboj, ker te čaka veliko trpljenje.” Ko sem se ozrla v smer, od koder je prihajal glas, nisem nič videla in pisala sem naprej. Tedaj sem zaslišala šum in naslednje besede: “Če odideš, te bomo uničili. Ne muči nas.” Ko sem se ozrla, sem zagledala veliko grozних pošasti. Ko sem v mislih naredila znamenje križa, so se vse takoj razbežale. Kako strašno grd je satan! Uboge duše pogubljenih, ki morajo živeti v njegovi družbi. Že sam njegov videz je ostudnejši od vsega trpljenja v peklu. (Dnevnik sv. Favstine, št. 540)

VIDENJE PEKLA

JAMESA MANJACKALA

‘Toda strahopetci in neverniki, pokvarjenci in ubijalci, nečistniki in čarovniki, malikovalci in vsi lažnivci bodo dobili svoj delež v jezeru gorečega žvepla.’ (Raz 21, 8)
Nenadoma se je pojavil črn, smrdljiv tovornjak, poln

človeških iztrebkov in umazanije. Vozil ga je voznik, ki je bil videti zelo krut in strašen. Sploh me ni pogledal, ampak je po vojaško zrl naravnost naprej. Nosil je čelado, oklep in puško. Ne vem, kako sem sedel poleg njega. Tovornjak se je premikal z veliko hitrostjo. Cesta je bila zelo ozka, brez dreves ob straneh. Celotno ozračje je bilo temačno in zastrašujoče. Voznik mi ni namenil niti ene besede. Tudi sam si nisem drznil govoriti z njim. Iz minute v minuto je pospeševal hitrost. Občutil sem, kot da se tovornjak premika s hitrostjo letala. Nenadoma se je tovornjak ustavil in od nekod sem zaslišal hrup. Kričanje in vpitje hudiča, podobno glasovom levov in slonov v divjini. Ne vem, kako sem prišel iz tovornjaka. Preprosto sem bil potisnjen ven. V trenutku sem se znašel pred veliko gorečo pečjo, katere velikosti ne morem opisati. Potem sem ugotovil, da to ni peč, tako je bila samo videti. Bil je velikanski prostor, ki je gorel s črnimi in belimi plameni, lahko sem vonjal človeško meso. Naokoli so letale velike in umazane brezoblične pošasti, ki so bile kakor iznakaženi predzgodovinski ptiči z dolgimi krili, glavami in kljuni. Nekatere pošasti so bile kakor zmaji, ki sem jih videl na slikah. V ognju sem videl veliko gomazečih stvorov in plazilcev, kot so stonoge, majhne kače, črvi in podobno, ki pa niso zgoreli, saj so bili živi. Zaradi obupnega smradu mi je šlo na bruhanje. Ozračje je bilo strahotno in grozljivo. Povsod sta bila dim in prah, vedel sem, da je to pekel.

Videl sem podobe satana, kakor sem jih bil poznal z nekaterih slik. Z dolgim repom, ostrimi zavitimi rogovi, netopirskimi krili in živalskimi tacami in kremplji. Nekateri stvori so imeli obraze in noge levov, leopardov in tigrov. Njihov videz je bil strah zbujujoč in grozljiv. Vpitje in kričanje je bilo tako glasno in neprijetno, da sem si skušal s prsti zamašiti ušesa. Nato sem zaslišal grozljiv zvok, ki je

prihajal iz središča ognja, govoreč: “James, sovražim te, ker poskušaš uničiti moje kraljestvo, ki sem ga zgradil po vsem svetu, še posebej v Evropi, ki je nekoč pripadala Jezusu, mojemu stalnemu sovražniku. Zdaj mi je deloma uspelo, da ga premagam in tam uničim njegovo prevlado. Ti in tvoji tovariši poskušate s pridiganjem, znamenji in čudeži uničiti moje delo. Ne bom ti prizanesel, še naprej te bom preganjal, izgini od tukaj, to je moje kraljestvo. Žeja in lakoti me po dušah! Pretresel in presejal bom Cerkev in mnogo jih bom pridobil za svoje kraljestvo.”

Moji dragi bratje in sestre, to je bil resnično pekel. Iz oči v oči sem videl satana. Videl sem njegov pekel, ki ga je Bog od začetka pripravil padlim angelom. Prav v ta pekel bodo na sodni dan poslani grešniki. Kakor Jezus hrepeni po dušah, da z njimi napolni svoje kraljestvo, tako tudi satan hrepeni, da z dušami napolni svoje. Satan teka naokoli kakor lev, ki preži na ljudi.

‘Trezni bodite in budni! Vaš nasprotnik hudič hodi okrog kakor rjoveč lev in išče, koga bi požrl. Uprite se mu, trdni v veri. Saj veste, da prav takšno trpljenje prenašajo vaši bratje, ki so po svetu.’ (1 Pt 5, 8–9) Da bi spravil ljudi v svoje kraljestvo, uporablja svojo lastno taktiko: ‘Nadenite si celotno Božjo bojno opremo, da se boste mogli upirati hudičevim zvijačam. Kajti naš boj se ne bije proti krvi in mesu, ampak proti vladarstvu, proti oblastem, proti svetovnim gospodovalcem te mračnosti, proti zlohotnim duhovnim silam v nebeških področjih.’ (Ef 6, 11–12)

V Matejevem evangeliju beremo: ‘Tedaj poreče tudi tistim, ki bodo na levici: ‘Proč izpred mene, prekleti, v večni ogenj, ki je pripravljen hudiču in njegovim angelom!’ (Mt 25, 41) Tam nisem videl človeških bitij. Morda mi Gospod ni želel pokazati ljudi v peklu, ali pa gredo ljudje tja šele po vesoljni sodbi. Tega ne vem. Prepričan sem, da bodo, kakor

beremo v Svetem pismu, tja šli številni brezbožneži in tisti, ki se ne kesajo.

Želel sem pobegniti, a nisem mogel. Čutil sem, da so moje noge in roke odrevenele in omrtvele. V srcu sem molil: "Gospod, ne pusti me tja. Večno želim biti s teboj v tvojem kraljestvu." Nase sem klical Kristusovo kri, da me oblije in zaščiti. V tistem času mi je Gospod dovolil, da sem videl vse ljudi, med katerimi sem v preteklosti oznanjal Božjo besedo, da bi zanje molil. Vse skupaj sem lahko izročil Jezusovemu srcu ter molil za Božje usmiljenje. V srcu sem molil rožni venec Božjega usmiljenja.

Nisem verjel vsemu, kar je satan govoril, saj vem, da je morilec in lažnivec, oče laži, kakor je pisano v Svetem pismu: 'On je bil od začetka morilec ljudi in ni obstal v resnici, ker v njem ni resnice. Kadar govori laž, govori iz svojega, ker je lažnivec in oče laži.' (Jn 8, 44B) Vem, da ne more premagati mogočne Cerkve, utemeljene na Kristusu. On je rekel: 'Jaz pa ti povem: Ti si Peter in na tej skali bom sezidal svojo Cerkev in vrata podzemlja je ne bodo premagala.' (Mt 16, 18)

Zelo žalostno je, da danes mnogo teologov, duhovnikov in škofov zanika obstoj satana in celo pekla. Tako ne opozarjajo ljudi, da bi se proti njemu borili in ga premagali. Ena izmed taktik hudiča je, da zanika svoj obstoj in tako lahko napade ljudi, ki o tem ničesar ne vedo. Mnogo škofov v svojih škofijah ni imenovalo izganjalcev demonov, zato hudič muči, nadleguje, trpinči in celo obsede številne vernike. Sv. pismo jasno poučuje o satanu in o obstoju njegovega kraljestva ter o tem, da je Jezus prišel na svet, da ga premaga.

James Manjackal

Spominjam se, da je tedaj, ko sem bolan ležal v postelji, mojo babico obiskala daljna sestrična. Njeni predniki so pred mnogimi leti prišli iz Tennesseeja v ZDA, da bi poselili Teksas. Po skoraj 40 letih so ugotovili, da sestrični živita 50 kilometrov oddaljeni druga od druge. Sestrična je živela v Shermanu v Teksasu. Obiskala nas je približno vsake tri mesece. Za Boga ni smela slišati. Iz moje sobe jo je spravila hči. Tedaj je pobesnela: »Kakšna neumnost! Povem ti, pridigarji poskušajo samo prestrašiti ljudi. Govorijo jim o peklju in nebesih. Kadar človek umre, je mrtev kakor kamen. Umoriti bi morali vse pridigarje. Samo zaradi denarja so v Cerkvah.

Potem ko sem pridigal že mnogo let, sva bila z ženo v Shermanu, kjer sva obiskala njene starše. Gospod Rooker je rekel: "Kenneth, ali se spominjaš L.?"

"Da," sem odvrnil.

"Dobro! Njen mož me je obiskal in rekel: 'Če bosta prišla Kenneth in Oretha, želimo, da nas obiščeta. Zdravniki pravijo, da je mati na smrt bolna.'"

Z ženo sva jih obiskala. Neka ženska je odprla vrata. Prepoznal sem jo, čeprav je 12 let nisem videl. Bila je njena hči. Rekel sem: "Jaz sem Kenneth Hagin."

Odvrnila je: "Ah, ti si Lillijin deček. Ti si tisti, ki je postal pridigar."

"Da, tako je," sem odgovoril.

Prijela me je za roko in začela jokati. Rekla je: "Kenneth, ali se spominjaš moje mame? Ali se spomniš, kakšna je bila? Nisi ji smel govoriti o Bogu."

"Spominjam se," sem odgovoril.

“Ali bi govoril z njo? V spalnici je. Leži. Zdravnik je odšel pred nekaj minutami. Rekel je, da umira. Ali bi hotel govoriti z njo?”

Rekel sem: “Bom, L., če bom lahko.”

Prijela me je za roko in me odvedla zadaj v spalnico. Odprla je vrata in stopila sva k bolniški postelji. Na njej je bila ženska, stara kakšnih 72 let. Bolniška postelja je bila zložljiva, tako da je lahko ležala v napol sedečem položaju. Njena usta so bila odprta. Tudi njene oči so bile odprte. Bile so podobne steklenim kroglicam. Iz njenega grla je prihajalo smrtno hropenje. L. je prišla mamu za roko in zakričala: “Mama!”

Niti trenila ni z očmi. Bile so nepremične, steklene kot frnikole. Njena usta so bila odprta in nepremična. Iz grla je prihajalo hropenje. Občasno je zadihala. “Mama!” Odgovora ni bilo. “Mama!” Odgovora spet ni bilo. Sklonila se je k njenemu ušesu in zaklicala nekoliko glasneje: “Mama!” Sklonjen nad njo sem stal poleg. Ustnice in oči so bile negibne in nikoli se niso zaprle. Na široko so bile odprte. Potem pa so se začele počasi premikati. Iz globine je prišel glas: “Ja? Ja? Mati, ali veš, kdo govori s tabo?”

“Ja, otročiček moj.” (Bila je njen otročiček, čeprav ocenjujem, da je bila stara 50 let.)

Zavpila je: “Mama! Tukaj je nekdo, ki te je prišel obiskat.” V odgovor je slabotno zagrgrala. “Mama! Ali se spominjaš tete Sally tam doli v Mc Kinneju? Ali se spominjaš njene hčere Lillie? Ali se spominjaš njenega sina, ki je ležal v postelji? Kennetha, tistega, ki je pozneje postal pridigar?” Ko je izgovorila besedo pridigar, je mati poskočila, kot da bi jo nekdo ustrelil. Samo oči se niso premaknile. Iztegnila je roko in zavpila: “Kenneth, Kenneth! Kje si? Kje si?” Prijel sem jo za roko, ona pa je rekla: “Oh, Kenneth, Kenneth! Ti si pridigar. Povej mi, da ni pekla! Oh, povej

mi! Govorila sem, da ni pekla. Govorila sem, da ga ni. Govorila sem, da bi morali pobiti vse pridigarje. Bojim se! Oh, bojim se! Tako temno je. TAKO TEMNO JE! TAKO TEMNO JE! Tako ...” Padla je nazaj na blazino. Nič več nismo mogli stopiti v stik z njo. Jokajoče je vpila: “Tako temno je! Tako temno je!” Potem je umrla. Možje in žene, dečki in deklice, mladeniči in mladenke: obstajajo nebesa, ki si jih lahko zaslužimo, je pa tudi pekel, ki mu lahko ubežimo.

Nekaterim se bo to zdelo staromodno, toda staromodni evangelij je v današnjih dneh še vedno resničen.

Kenneth Hagin

SMRT

Če najde smrt človeka spečega, pride kakor tat, ga oropa, umori in vrže v peklenko brezno. Če ga najde budnega, pa ga pozdravi kot božja poslanka in mu reče: “Gospod te pričakuje na svatbi, pojdi, popeljem te v blaženo kraljestvo, po čemer hrepeniš.”

Kdor je v božji milosti, radostno pričakuje smrt, ker upa, da bo kmalu videl Jezusa Kristusa, ki mu reče: ‘Prav, dobri in zvesti služabnik! V malem si bil zvest, čez veliko te bom postavil. Vstopi v veselje svojega gospodarja!’ (Mt 25, 21) O, kako nas bo tačas tolažili pokora, molitev, odtegotvanje mesenim nasladam in vse, kar smo storili za Boga.

‘Povejte pravičnemu, da mu bo dobro, zakaj užival bo sad svojih dejanj.’ (Iz 3, 10) Kdor je ljubil Boga, bo okušal sad vseh svojih dobrih del. Zato oče Hipolit Durazzo iz Družbe Jezusove ni nikdar jokal, kadar je umiral kdo

izmed njegovih samostanskih prijateljev, ampak se je prav posebej veselil. Kako nespametno bi bilo verovati v večni raj, je rekel sv. Ivan Zlatousti, potem pa pomilovati tega, ki gre vanj: "Nebo spoznavati, za tistimi, ki so tja odšli, pa žalovati?" Kako pa nas bo takrat tolažil spomin na čaščenje Matere Božje, na rožne vence, na romanja, na poste ob sobotah, na pogoste obiske shodov njene družbe!

'Devica verna' se imenuje Marija. O, kako zvesto tolaži ob smrti svoje zveste služabnike! Ko je neki Marijin častilec umiral, je očetu Binettiju rekel: "Oče, ne morete verjeti, kako tolažilna je ob smrti misel, da smo služili Božji materi. O, oče moj, ko bi vedeli, kako izpolnjenega se počutim, ker sem služil svoji Materi! Ne morem tega opisati."

Kako vesel bo tisti, kdor je ljubil Jezusa Kristusa, kdor ga je pogosto obiskoval v Najsvetejšem zakramentu in pogosto sprejemal sveto obhajilo. Kako vesel bo, ko uzre v sveti popotnici svojega Gospoda, ki bo stopil v sobo, da ga bo spremljal na poti v večno življenje! Blagor mu, kdor poreče takrat s svetim Filipom Nerijem: "Glejte, moja ljubezen, moja velika ljubezen!"

Toda, kdo ve, kakšna usoda zadene mene?

Kdo ve, če morda ne umrem nesrečno?

Tebe, ki tako govoriš, vprašam: "Kaj pa povzroči nesrečno smrt? Samo greh. Bati se moramo samo greha, ne pa smrti."

Sveti Ambrož pravi: "Grenkoba se ne nanaša na smrt, ampak na greh in strah, ne na smrt, ampak na življenje. Torej se ti ni treba bati smrti."

Oče La Colombiere je trdil, da je moralno nemogoče, da bi nesrečno umrl, kdor je bil v svojem življenju zvest Bogu. In še prej je rekel sv. Avguštin: "Ne more slabo umreti, kdor je lepo živel."

Kdor je na smrt pripravljen, se ne boji smrti, niti nepredvidene. '... Pravični pa bo počival, čeprav bo prezgodaj

umrl.' (Mdr 4, 7) In ker ne moremo drugače dospeti v večno življenje in uživanje pri Bogu, razen s pomočjo smrti, nas opominja sveti Janez Zlatousti: "Darujmo Bogu, kar mu moramo dati." Kdor daruje Bogu svojo smrt, obudi najpopolnejšo ljubezen do njega, kajti smrt nas združi na veke z Bogom in nas osvobodi nevarnosti, da ga izgubimo. Bog je zvest, pravi apostol. Skuša nas čez naše moči: 'Znašli ste se le pred človeško preizkušnjo, Bog pa je zvest in ne bo dopustil, da bi bili preizkušani čez svoje moči, ampak bo ob preizkušnji tudi omogočil izhod iz nje, da jo boste mogli prestati.' (1 Kor 10, 13)

sveti Alfonz Liguorij

ZLOBA SMRTNEGA GREHA

'Otroke sem vzredil in povzdignil, oni pa so se mi uprli.' (Iz 1, 2) Kaj stori, kdor smrtno greši? Bogu dela krivico, nečast, žalost. Najprej je smrtni greh krivica, ki jo storimo Bogu. Sveti Tomaž pravi: "Zlobnost kake krivice se meri po osebi, ki krivico trpi in krivico dela. Krivica, ki jo storiš kmetu, je slaba. Še večja je, če jo narediš imenitnežu, a še večja, če jo povzročiš vladarju."

A kdo je Bog? 'Kralj kraljev in Gospod gospodov.' (Raz 19, 16) Bog je neskončno veličastvo, v primerjavi z Njim so vsi knezi sveta, vsi svetniki in nebeški angeli manj kakor droben pesek: 'Kakor kaplja na vedru, droben prah.' (Iz 40, 15) Še več. Izaija pravi, da so glede na božje veličastvo vse stvari tako majhne, kakor da ne obstajajo: 'Vsi narodi so kakor nič pred njim, manj kakor nič in zmedo mu pomenijo.' (Iz 40, 17) To je Bog.

In kaj je človek? Sveti Bernard pravi: “Vreča črvov, črvom v jed,” ‘... Ne zavedaš se, da si siromak in bednež, ubog, slep in nag.’ (Raz 3, 17) “Človek in ubogi črv, ki nič ne more, slepec, ki nič ne vidi, reven in nag, ki ničesar nima. In ta revni črv naj bi delal krivico Bogu? Tako strašno veličastvo si drzne žaliti navaden prah?” pravi spet sveti Bernard. Prav ima torej angelski učenik, ko trdi, da človekov greh obsega skoraj neskončno zlobnost.

Greh ima neko neskončno zlobnost, sorazmerno z neskončnim božjim veličanstvom. Sveti Avguštin imenuje greh celo neskončno zlo. Zato vsi ljudje in vsi angeli ne morejo zadostovati niti za en sam greh, tudi če bi se žrtvovali do smrti ali popolnoma izničili. Bog kaznuje smrtni greh z veliko peklensko kaznijo, a kolikor ga kaznuje, pravijo vsi teologi, ga kaznuje vedno z vrednostjo, ki jo zasluži. Katera kazen pa bo po pravici zadela grešnika, ki se vzdiguje proti svojemu Gospodu? Bog je Gospod vsega, zakaj on je vse ustvaril.

‘Gospod, Gospod, ti kralj, ki vsemu vladaš! Vse je v tvoji oblasti, ni ga, ki bi se mogel ustavljati, če hočeš rešiti Izraela.’ (EstG 8, 2) In zares se vse stvari pokorijo Bogu. ‘Kakšen človek je ta, da so mu pokorni celo vetrovi in jezero?’ (Mt 8, 27) ‘Ogenj in toča, sneg in megla, viharjni veter, ki izpolnjuje njegovo besedo’ (Ps 148, 8)

In kaj stori človek, ko greši? Bogu pravi: “Gospod, nočem ti služiti.” ‘Zakaj že zdavnaj si zlomila svoj jarem, raztrgala vezi in rekla: ‘Ne bom služila!’ (Jer 2, 20B) Gospod mu zapoveduje: “Ne maščuj se,” a človek se hoče maščevati. “Ne jemlji drugim njihovega,” jaz pa si hočem vzeti, “Odpovej se nečistim užitek,” jaz pa se temu nočem odreči. Grešnik govori Bogu, kakor je govoril Faraon, ko mu je Mojzes prinesel Božje povelje, naj izpusti ljudstvo. Predrzo je odgovoril: ‘Kdo je Gospod, da naj poslušam

njegov glas? ... Ne poznam Gospoda ...' (2 Mz 5, 2) Enako govori grešnik: "Ne poznam te, Gospod, delati hočem to, kar meni ugaja."

sveti Alfonz Liguorij

POT DO PEKLA

V globinah pekla sem videla veliko duš, ki so tja prišle, ker niso spoštovale molka. Same so mi to povedale, ko sem jih vprašala, kaj je bil vzrok njihove pogube. To so bile redovne osebe. O moj Bog, kakšna bolečina, saj bi bile lahko ne le v nebesih, ampak celo svete. O, usmiljeni Jezus, srh me spreletava ob misli, da bom morala dajati račun o svojem jeziku. V jeziku je življenje, pa tudi smrt. Z jezikom pogosto tudi ubijamo. Včasih zagrešimo pravi umor in imamo to za majhno stvar? Resnično, takšne vesti ne razumem. Poznala sem neko osebo, ki je od druge izvedela, kaj so o njej govorili. Hudo je zbolela. Prišlo je do velike izgube krvi in veliko solz je prelila. Nastopile so hude posledice. Tega ni povzročil meč, ampak jezik. O, moj molčeči Jezus, usmili se nas. (Dnevnik sv. Favstine, št. 119)

Nekega dne sem zagledala dve poti. Široko, s peskom in cvetjem posuto, polno veselja in glasbe ter drugega razvedrila. Ljudje, ki so šli po tej poti, so plesali in se zabavali. Prišli so do konca, ne da bi opazili, da se tu pot konča. Na koncu te poti je zijal strašen prepad, namreč peklenško brezno. Duše so slepo padale v njega. Kakor so prihajale, tako so padale vanj. Bilo jih je tako veliko število, da jih ni bilo mogoče prešteti. Videla sem tudi drugo pot, bolje

rečeno, stezico. Bila je ozka in posuta s trnjem in kamenjem, a ljudje, ki so šli po njej, so imeli solze v očeh in bili so deležni različnega trpljenja. Nekateri so padali po kamenju, se takoj dvignili in šli naprej. Na koncu poti je bil čudovit vrt, prenapolnjen s srečo. Vse duše so vstopale vanj. Takoj so pozabile na svoje trpljenje. (Dnevnik sv. Favstine, št. 153)

Gospod mi je nekoč povedal: "Majhne nepopolnosti izvoljenih oseb me bolj ranijo kakor grehi ljudi, ki živijo v svetu." Zelo sem se razžalostila, ker Jezus okuša trpljenje zaradi izvoljenih oseb, a rekel mi je: "Ne konča se pri teh majhnih nepopolnostih. Odkril ti bom skrivnost svojega Srca. Kaj trpim zaradi izvoljenih oseb. Nehvaležnost izvoljene osebe za tolike milosti je stalna rana za moje Srce. Njihova ljubezen je mlačna, tega moje Srce ne more prenesti. Te osebe me silijo, da bi jih zavrgel. Druge ne zaupajo moji dobroti in v lastnem srcu nikoli ne želijo okusiti prijetne zaupnosti, marveč me iščejo nekje daleč in me ne najdejo. To nezaupanje moji dobroti me najbolj rani. Če vas niti moja smrt ni prepričala o moji ljubezni do vas, kaj vas potem še lahko prepriča? Pogosto me kdo smrtno rani, a me nihče ne potolaži. Okoriščajo se z mojimi milostmi, da bi me žalili. Nekateri prezirajo moje milosti in vse dokaze moje ljubezni. Nočejo poslušati mojega klica in gredo v peklenko brezno. Ta izguba duš me pogreza v smrtno žalost. Čeprav sem Bog, tu dušam ne morem ničesar pomagati, ker me prezirajo. Obdarjena s svobodno voljo me more zaničevati ali me ljubiti. Ti, oskrbnica mojega usmiljenja, oznanjaj vsemu svetu mojo dobroto, tako boš potolažila moje Srce." (Dnevnik sv. Favstine, št. 580)

PRIČEVANJE IZ PEKLA

Jezuit J. B. Urban pričuje, da je neka oseba leta in leta pri spovedih prikrivala greh nečistovanja. Skozi mesto, v katerem je živela, sta prihajala dva dominikanca, tuja duhovnika. Ona, ki je vedno iskala in pričakovala tujega spovednika, je prosila enega od njiju, da jo spove. Ko je bila spoved opravljena, reče drugi temu dominikancu, ki je spovedoval: “Ko si spovedoval, sem videl, kako iz te ženske skozi usta lezejo kače. Toda ena, najmanjša izmed njih, je samo stegnila glavo iz njenih ust, nato pa se spet vrnila nazaj vanjo. Tedaj so se v to osebo vrnile tudi vse tiste kače, ki so prej že odšle.” Spovednik ni rekel ničesar, a predvideval je, kaj se dogaja, zato je storil vse, da bi našel to žensko. Ko najde njeno stanovanje, izve da je umrla, takoj ko je prišla domov. Užalosti se in začne moliti za pokojno. Ona se mu prikaže obkrožena s plameni in reče: “Skrivala sem greh, ki ga nisem želela izpovedati mestnim (domačim) duhovnikom. Bog vas je poslal k meni, a me je tudi tokrat nadvladal sram in Božja pravica me je dosegla, ko sem se vrnila domov. Pravkar sem obsojena na pekel.”

PRINCESA V PEKLU

Oče F. Rovignez se spominja dogodka, ki ga je pisal tudi sv. Alfonz. V Angliji, dokler je bila še katoliška (do 15. st.), je imel kralj Angubert hčer, ki je bila zelo lepa. Knezi so jo snubili za ženitev. Oče jo je spraševal, ali se želi poročiti,

ona pa mu je odgovorila, da je naredila zaobljubo čistosti. Oče pri papežu zaprosi za razveljavitev zaobljube in jo tudi dobi. Toda ona začne živeti sama in zavrača poroko. Zapre se v dvor, ki ji ga je dal oče, v njem je živela v samoti, molitvi, postu in pokori. Prejemala je zakramente in služila bolnikom. V tem stanju je zbolela in umrla. Neke noči je princesina vzgojiteljica med molitvijo zaslišala silen hrup. Zagledala je neko dušo v ognju, ki so jo demoni držali v verigah. Duša v ognju reče: "Jaz sem, nesrečna hči kralja Anguberta."

"Toda, kako da si obsojena ti, ki si živela tako sveto življenje?"

"Ravnokar sem bila obsojena za moj greh. Vedeti moraš, da sem, ko sem bila še mlado dekle, padla v greh nečistovanja. Šla sem k spovedniku, toda zaradi sramu se nisem spovedala. Namesto da bi se obsodila tega greha, sem ga skrivala in duhovnik tega ni mogel prepoznati. Bogokletja so se vrstila. Na smrtni postelji sem rekla spovedniku, da sem velika grešnica, toda on mi ni verjel in je rekel, naj odženem to misel, ker je demonska skušnjava. Nekoliko kasneje sem izdihnila in obsojena sem na večni ogenj v peklju." Odšla je z velikim hrupom, za njo je ostal smrad, ki je trajal še dneve.

Oče P. Segneri o delu v pokori citira sv. Terezijo: "Oče moj, veliko pripovedujte o zastaranih spovedih, kajti demon nima boljše iztočnice kot te, da duše privede k sebi." Oče Segneri je mislil, da je to pretiravanje, a je med mašo spoznal, kako je to res. Oče Mach v svojem delu tudi prikaže besede sv. Terezije: "Bog mi je sporočil, da je največ tistih kristjanov, ki so opravili slabo spoved ali se niso izpovedali zastaranega greha, obsojenih na pekel."

O tem hudičevem svetu vemo veliko stvari, ki zadevajo naše življenje in zgodovino človeštva. Hudič je izvor prve človeške nesreče. On je zviti in usodni skušnjavec prvega, izvirnega greha (1 Mz 3). Od Adamovega padca je hudič pridobil določeno oblast nad človekom in samo Kristusovo delovanje ga lahko odreši. Ta zgodba še vedno traja. Pomislimo na krstne eksorcizme. Sveto pismo in liturgija pogosto omenjata agresivno in nasilno 'oblast teme' (Lk 22, 53; Kol 1, 13). Hudič je sovražnik številka ena, je skušnjavec z veliko začetnico. Vemo, da temačno in vznemirljivo bitje resnično obstaja in še vedno zahrbtno in zvito deluje. Je skrivnostni sovražnik, ki seje zmoto in nesrečo skozi vso človeško zgodovino. Prilika o pšenici in ljuljki je razlaga nesmislov, ki prevladujejo v našem nasprotujočem si delovanju: 'Sovražen človek je to storil ...' (Mt 13, 28) 'On je bil od začetka morilec ljudi ... oče laži.' (Jn 8, 44) Je sofistični napadalec človekovega moralnega ravnovesja. Je zloben in zviti čarovnik, ki nas začara preko čutil, fantazije, poželenja, utopističnega mišljenja, neurejenih odnosov. V naše življenje vnaša škodljive izprijenosti, ki pa se zdijo primerne našim fizičnim in psihičnim danostim, našim globokim in instinktivnim hrepenenjem.

Bolj bi se morali poglobljati v poglavje hudičevega vpliva na posameznika, na skupnosti, na družbo in na dogodeke. Nekateri iščejo rešitev v psihoanalizi, psihologiji in spiritističnih izkušnjah. Pojavljajo se stare manihejske teorije in domišljajske ter vraževske razlage. Po eni strani se današnji človek želi kazati močnega v svoji pozitivistični drži, po drugi strani pa se brez zadržkov prepusti magiji in

ljudskim vražam. Svojo krščeno dušo, ki jo je tolikokrat obiskal evharistični Jezus in v njej biva Sveti Duh, prepusti čutom, mamilom, ideologijam, modi. Skozi te špranje lahko hudič vstopi v človeka in spremeni njegovo mišljenje. Ni rečeno, da vsak greh izvira od hudiča (*Summa Theologiae* 1, 104, 3). Res pa je, da kdor ni buden, se izpostavi vplivu skrivnosti zla, o kateri govori sveti Pavel (2 Tes 2, 3–12), ki ovira alternativo našega odrešenja.

‘Suša in vročina bosta pustošili, snežnica bo izginila v podzemlje.’ (Job 24, 19) Vedno je treba imeti pred očmi, da vse kazni in bolečine tega sveta v primerjavi s peklen-skimi kaznimi niso drugega kot senca.

Tudi duševne zmožnosti bodo trpele svoje muke. Spomin bo trpinčil zavrženca, spomin, da je imel v tem življenju toliko časa za zveličanje, porabil pa ga je v pogubljenje. Spomin, da je sprejel od Boga toliko milosti, a se jih ni hotel posluževati. Razum ga bo mučil, ko pomisli, kako velikansko dobroto je izgubil, ko je izgubil raj in Boga in da se ta izguba ne da več nadomestiti. Zavrženec ne pojde na ogenj, ampak v ogenj: ‘... Proč izpred mene, prekleti, v večni ogenj, ki je pripravljen hudiču in njegovim angelom!’ (Mt 25, 41) Nesrečneža bo torej obdajal ogenj, kakor obdaja les v peči. Pod seboj in okoli sebe in v sebi bo imel ognjeno brezno. Tipajoč, gledajoč, sopeč, ne začuti, ne zagleda, ne vdihava drugega kot ogenj. V ognju bo kakor riba na suhem. A ogenj ne bo divjal le okoli njega, celo v obist se mu zarije, da bi ga še bolj mučil. Telo se mu bo vnelo, obisti v telesu, srce v prsih, možgani v glavi, kri v žilah, celo mozeg v kosteh bo ognjeno vroč. Vsak zavrženec bo sam zase ognjena peč: ‘Vrgli jih bodo v ognjeno peč. Tam bo jok in škripanje z zobmi.’ (Mt 13, 42) Kako se nam vzbuja sočutje, ko slišimo, da bo kakšen nesrečnik zaprt, dokler bo živel, 40 ali 50 let, v temnem ro-

vu, kamor nikdar ne posije sončni žarek ali druga svetloba: '... ki nikoli več ne bodo videli luči.' (Ps 49, 20)

Ogenj, ki se na svetu blešči, bo v peklu temen. Sv. Bazilij razlaga te besede takole: "Gospod bo razdelil luč od ognja, tako da bo ogenj samo žgal, ne pa tudi svetil." Še bolj na kratko razlaga to Albert Veliki, rekoč: "Ločil bo blišč od vročine." Dim, ki se bo dvigal iz tega ognja, povzroči tisto vihro teme, o kateri govori sv. Juda, da bo oslepila oči zavrženih. Sv. Tomaž zagotavlja, da imajo zavrženi le toliko svetlobe, kolikor jo je potrebno, da trpe še hujše muke: "Kolikor je zadosti, da vidijo, kaj jih more mučiti." t Gledali bodo v temnem odsvitu ostudnost svojih tovarišev in hudobnih duhov, ki se bodo kazali v strašnih podobah, da jih bodo še bolj trpinčili.

Tudi vonj bo imel svoje muke. Kako mučno bi bilo, če bi bil zaprt v sobi, kjer je trohneče truplo: '... Iz njihovih trupel se bo dvigal smrad ...' (Iz 34, 3) Zavrženec mora bivati sredi toliko milijonov drugih zavržencev, ki so glede na kazni živi, mrtvi pa glede na smrad, ki ga širijo naokrog. Sv. Bonaventura pravi, da bi morali umreti od smradu vsi ljudje na zemlji, če bi bil izvržen iz pekla na zemljo le en pogubljenec. Potem pa nekateri neumneži govorijo. "Če pojdem v pekel, saj ne pojdem sam." "Reveži! Čim več jih bo v peklu, tem večja bo kazni. Tam družba nesrečnikov nesreče ne bo manjšala, ampak povečevala. Več bodo trpeli zaradi smradu, hrupa in pomanjkanja prostora, zakaj v peklu bodo stlačeni drug na drugega, kakor ovce, ki pozimi trumoma skupaj polegajo," pravi sveti Tomaž.

Kakor ovce jih bodo dali v pekel. Da, še bolj, kakor grozdeje bodo, katero pritiska stiskalnica jeze božje: '... in tlačil stiskalnico z vinom srdite jeze Boga, vladarja vsega.' (Raz 19, 15) Iz tega potem nastane muka nepremičnosti. Kakor bo torej zavrženec padel v pekel na sodni dan, tako bo

moral ležati, ne da bi se mogel premakniti ali po svoji želji preložiti roko ali nogo, dokler Bog ostane Bog – večno! Sluh bo trpel zaradi kričanja in večnega vzdihovanja ubogih pogublencev. Hudobni duhovi bodo venomer delali hrup in trušč.

Kako mučno ti je, kadar hočeš spati, pa slišiš bolnika ne-prestano vzdihovati, ali psa, ki laja, ali jokajočega otroka. Ubogi zavrženci, ki boste morali vso večnost poslušati hrup in krik svojih mučiteljev! Slast bo trpela za lakoto, zavrženec bo lačen kakor pes. A ne bo dobil niti grizljaja kruha. Žejen bo, da bi izpil vse vodovje morja, a niti kapljice ne bo dobil. Bogataš je prosil samo za kapljico vode, a je ni dobil ter je tudi nikoli ni dal. Ne, nikdar!

Gabriele Amorth

DUHOVNI SVET

Žal so številni verniki izgubili sposobnost zaznavanja duhovnega in naravnega sveta. Duhovni svet jim je postal tuj. Če ga že sprejmemo, razumsko v resnici ni del našega zahodnjaškega svetovnega nazora. Za mnoge je duhovni svet nekaj čudaškega, o čemer raje ne bi razmišljali. Tisti, ki so duhovno prebujeni, pa doživljajo obilje zmede.

Del težave je v tem, da je svet demonov skrit. Ne razumemo ga in česar ne razumemo, se običajno bojimo. Strah je ena največjih ovir pri našem sodelovanju z Gospodom, ki nas želi osvoboditi. Podobe zlih duhov, ki prežijo okoli nas ali v nas, nam sprožijo najbolj temeljni strah. Nekaj je narobe z menoj in jaz pri vsem tem ne morem nič ukreniti. Kakor Adam in Eva na ta strah tudi mi odgovorimo tako, da se

skrijemo. Govorjenje o zlih duhovih sproži strahove, kot recimo “Ali imam zlega duha?” Predstavljamo si malega in gnusnega hudička, ki tiči skrit nekje v naši notranjosti. Strašljivo! Grdo! To je delno res, a resnica je, da ta duh ni nič manj gnusen kakor greh, ki se skriva za njim. Vpliv zlih duhov se izraža v naslednjem:

- Navada – Navadili smo se na greh in ga lepo namestili. Miselni vzorec, ki žali Njega, ki nas je ustvaril;
- Brezup – na katerega smo se navadili.
- Strasti, poželenja, zamere, neodpuščanje, strah ... – pestujemo svojo grenkobo.

Tako so videti zli duhovi, a nam se ne zdijo strašni, saj so vendar naši demoni. So povabljeni gostje, naši tovariši. Nekaj strahu in zmede povzroča pomen svetopisemske besede, ki se prevaja z ‘obseden’. Boljši prevod iz grščine bi bil ‘demoniziranost’. Pomeni ‘imeti demona’ ali ‘delovati pod nadzorom demona’.

Beseda obseden pomeni, da je človekovo življenje pod nadzorom hudiča ali množice demonov. Obsedenost je veliko resnejši pojav kakor to, da ima demon vpliv na eno ali več področij človekovega življenja.

Sovražnik nas vedno sili v skrajnosti, da bi nam vzel ravnovesje. Težko sprejmemo, da bi potrebovali osvoboditev od vpliva zlega duha, če ob tem takoj pomislimo, da smo obsedeni, še posebej, kadar se obsedenost prikazuje v medijih. Mnogi kristjani teoretično dopuščajo delovanje demonov, mislijo pa, da to nima nikakršnih praktičnih posledic v vernikovem življenju. Mislijo, da demoni lahko vplivajo le na tiste, ki ne poznajo Kristusa. Ali ima tudi kristjan lahko demona, ali je pod vplivom zlega duha in ali je vsaj v nekem delu svojega življenja izgubil svobodo? Seveda. Večina vernikov bo priznala, da nekateri vidiki njihovega življenja niso podvrženi Kristusu.

Svet ponavlja sam sebe v zablodah in spreobrnitvah, vendar s to razliko, da se zablode na poti človeškega rodu v smeri k tako imenovani civilizaciji vedno bolj zaostrujejo, spreobrnitve pa ostajajo vedno manj izrazite, v zametku. Zakaj? S prehajanjem sveta iz otroške dobe k polnejši dobi sta namreč hudobija in napuh sveta narastla. Zdaj ste prišli do vrha posvetnosti in dosegli vrhunec hudobije in napuha.

BORBA

Toda ne misli, da bo zdaj, ko si začel služiti Bogu, konec s skušnjavami ali da te zapustijo. Poslušaj, kaj pravi Sveti Duh: 'Otrok, če se približuješ, da bi služil Gospodu, pripravi svojo dušo na preizkušnjo.' (Sir 2, 1) Vedi, da se moraš bolj kot kdaj prej pripraviti za borbo, zakaj sovražniki: svet, hudobni duh in meso se oborožijo bolj kot kdajkoli in te bodo napadali, da bi ti vzeli, kar si si pridobil. Dionizij Kartuzijanec pravi, da čim bolj se kdo vda Bogu, tem bolj ga skuša pekel premagati: "Čim bolj se kdo trudi, da bi služil Bogu, tem bolj besni zoper njega nasprotnik." Zelo natančno to izraža evangelij sv. Luka, kjer piše: 'Kadar nečisti duh odide iz človeka, hodi po suhih krajih in išče pokoja, in ga ne najde. Tedaj pravi: Vrnil se bom v svojo hišo, iz katere sem odšel.' (Mt 12, 44) 'Tedaj gre in si privzame sedem drugih duhov, hujših od sebe, in gredo vanjo ter tam prebivajo. Nazadnje je s takim človekom huje, kot je bilo na začetku.' (Lk 11, 26)

Ko je hudobni duh izgnan iz duše, ne najde miru in si prizadeva na vso moč, da bi se zopet vrnil vanjo. Pokliče si na pomoč svoje pajdaše in če se mu posreči, da se zo-

pet vrne, bo druga nesreča za dušo mnogo večja, kot je bila prva. Premišluj torej, kakšno orožje boš izbral, da se uspešno ubraniš pred sovražniki in se ohraniš v božji milosti. Da te hudobni duh ne premaga, ni drugega orožja kot molitev. Sv. Pavel pravi, da naj se ne bojujemo samo proti ljudem, ki so kakor mi iz mesa in krvi, ampak proti peklenkim silam: 'Kajti naš boj se ne bije proti krvi in mesu, ampak proti vladarstvu, proti oblastem, proti svetovnim gospodovalcem te mračnosti, proti zlohotnim duhovnim silam v nebeških področjih.' (Ef 6, 12) S tem nas hoče opozoriti, da se sami ne moremo ustavljati tem silam, zato je nujno, da nam pomaga Bog. Z božjo močjo pa vse premoremo: 'Vse zmorem v njem, ki mi daje moč.' (Flp 4, 13) Tako je rekel apostol, tako moramo govoriti tudi vsakemu izmed nas. Toda te pomoči ne prejme nihče, razen kdor jo prosi v molitvi: '... Prosite in boste prejeli ...' (Jn 16, 24) Ne zanašajmo se torej na svoje sklepe, kajti če se naslanjamo nase, smo izgubljeni. Kadar nas skuša hudobni duh, oprimo vse svoje zaupanje na božjo pomoč, priporočajmo se takrat Jezusu Kristusu in presveti Devici Mariji. Zlasti moramo to storiti v skušnjavah zoper čistost, zakaj ta skušnjava je med vsemi najtežja in z njo dobi hudobni duh največ zmag. Sami nimamo moči, da bi si ohranili čistost. Bog nam jo mora dati. Salomon pravi: 'Ker sem pa spoznal, da je ne bom dobil, če je ne bo dal Bog ... ,sem se obrnil h Gospodu, ga prosil ...' (Mdr 8, 21) V taki skušnjavi se je treba torej takoj obrniti k Jezusu Kristusu in k njegovi presveti Materi ter klicati na pomoč Njuni presveti imeni. Kdor tako stori, bo zmagal; kdor pa ne stori tako, bo premagan.

sveti Alfonz Liguorij

Sedaj poglejmo, kako se mora svet premagati. Velik sovražnik je hudobni duh, a še večji je svet. Če se hudobni duh ne bi posluževal sveta in zlobnih ljudi, ki predstavljajo svet, ne bi pridobil toliko zmag, kolikor jih pridobi. Odrešenik nas ne opozarja toliko, naj se varujemo hudobnega duha, kakor naj se varujemo ljudi: 'Varujte pa se ljudi, ker vas bodo izdajali sodiščem in bičali po svojih shodnicah.' (Mt 10, 17) Ljudje so čestokrat hujši od zlobnih duhov, zakaj ti beže pred molitvijo ali kadar izgovoriš presveti imeni Jezusa in Marije. Hudobni tovariši pa, kadar koga zapeljujejo v greh in se jim ta odmika s kako sveto besedo, ne pobegnejo, temveč ga še bolj skušajo in celo zasmehujejo, češ to je surov človek, brez omike, ki ni za nobeno družbo. In kadar ne morejo reči drugega, pravijo, da je hinavec, ki hlini pobožnost. A žal se slabotne duše, da jim ne bi bilo treba poslušati takih očitkov in zaničevanj, nesrečno družijo s takimi Luciferjevimi služabniki in se vrnejo v greh. Brat moj, verjemi, da te bodo hudobneži brez izjeme zasmehovali in zaničevali, če hočeš pobožno živeti.

'... krivičnemu pa je gnusoba, kdor hodi po pravi poti.' (Prg 29, 27) Kdor zlobno živi, ne more prenašati tistih, ki pobožno živijo; in zakaj? Zato, ker jim je njihovo življenje vedno očitanje. Hudobnež bi rad, da bi ga vsi posnemali, tako bi se izognil pekoči vesti, ki mu jo povzročajo pobožni ljudje. Ne more biti drugače, pravi apostol, kdor služi Bogu, mora biti preganjan na svetu: 'Sicer pa bodo preganjani vsi, ki hočejo res pobožno živeti v Kristusu Jezusu.' (2 Tim 3, 12) Vse svetnike so preganjali. Kdo je

svetejši od Jezusa Kristusa? In vendar ga je svet preganjal do smrti.

Temu se ne da izogniti; zakaj načela sveta so prav nasprotna načelom Jezusa Kristusa. To, kar ceni svet, Jezus imenuje neumnost: 'kajti modrost tega sveta je pri Bogu norost.' (1 Kor 3, 19) Nasprotno pa svet imenuje nespametno to, kar uči Jezus Kristus, npr. križe, bolečine, zaničevanja. 'Beseda o križu je namreč za tiste, ki so na poti pogubljenja, norost ...' (1 Kor 1, 18) A potolažimo se. Če nas hudobneži preklinjajo in zaničujejo, nas Bog blagoslavlja in hvali: 'Oni preklinjajo, a ti blagoslavljaš ...' (Ps 109, 28) Ali nam ni zadosti, da nas hvalijo Bog, Marija, vsi angeli, svetniki in vsi pošteni ljudje? Pustimo torej, naj govorijo grešniki, kar hočejo, mi pa zvesto služimo Bogu, ki je mil in zvest do vseh svojcev. Čim bolj se nam nasprotuje in ugovarja, ko delamo dobro, tem večje veselje ima nad nami Bog, tem večje je naše zasluženje. Mislimo si, da na svetu ni drugega kakor Bog in mi. Kadar nas zlobneži zasmehujejo, se priporočajmo Gospodu in hvalimo Boga, ki nas razsvetljuje bolj kot nesrečne siromake, in hodimo svojo pot naprej.

Tako govori Sveto pismo: 'Zakaj hudobneži bodo iztrebljeni ...' (Ps 36, 9) 'Ker sem klicala, pa ste se branili, iztezala svojo roko, pa se nihče ni zmenil, in ste zavrgli vse moje nasvete in niste sprejeli mojega opomina, se bom tudi jaz smejala vaši pogubi, se posmehovala, ko pride vaš strah.' (Prg 1, 24–26) Klical sem vas, pravi Bog, vi pa ste se iz mene norčevali; ob vaši smrti pa vas bom jaz zasmehoval. 'Moje je maščevanje in povračilo ob času, ko jim klecne noga; zakaj blizu je dan njihove pogube in naglo pridejo usodni dogodki.' (5 Mz 32, 35) Tako torej govori Sveto pismo o trdovratnih grešnikih, tako zahteva pravica, tako pamet. In če praviš: morda se vendarle kljub temu še zveličam,

ti odgovarjam za konec: možno je; a je silno nespametno naslanjati večno srečo svoje duše na besedico 'mogoče'. Ali naj torej postavljamo večno srečo v tako veliko nevarnost? S takimi in enakimi slepili pritiska hudobni duh na tvojo dušo. Kaj mu odgovoriš?

Torej, pravi morda kak zastaran grešnik, zame ni več upanja? Ne, nisi brez upanja, če se hočeš poboljšati. A neki pisatelj pripomni, da je potrebno za hude bolezni veliko znanih zdravil: "V hudih boleznih se začni zdraviti z najboljšimi zdravili!" Če bi bolniku, ki je v smrtni nevarnosti, a noče vzeti zdravil, ker ne ve, kako silno slab je, rekel zdravnik: prijatelj, umrl boš, če ne vzameš zdravil, kaj bi odgovoril bolnik? Rekel bi: Glejte, pripravljen sem storiti, kar hočete; gre za življenje.

Kristjan! Isto velja tudi zate, če si zastaran grešnik. Hudo si bolan, si eden izmed tistih, 'ki se redko pozdravijo', kakor pravi sveti Tomaž Vilanovski: "na robu propada si. Ali hočeš zopet ozdraveti? Še je prilika, a ne pričakuj čudeža božje milosti. Z vso silo moraš delati, da se ubraniš vsake priložnosti za greh, bežati pred slabimi ljudmi in se upreti njihovim nakanam. Priporočaj se Bogu v vseh skušnjavah; poslušuj se teh pripomočkov: spoveduj se pogosto, beri vsak dan iz kake pobožne knjige, priporočaj se stanovitno Mariji, presveti Devici, da ti izprosi milost, da se več ne povrneš v greh. Truditi se moraš, sicer se izpolni nad teboj beseda Gospodova: '... in umrli boste v svojem grehu' (Jn 8, 21) Če pa se ne poboljšaš sedaj, ko te še Bog razsvetljuje, si boš težko pomagal kasneje. Poslušaj, kaj ti vpije Bog: »Lazar, pridi ven!« (Jn 11, 43) Ubogi grešnik, mrtev na duši, dvigni se iz temne jame grešnega življenja! Brž se odzovi in daruj Bogu in boj se, da ne bi bil morda to zadnji klic, s katerim te Bog vabi."

Kako si bodo ljudje ob smrti uri želeli, da bi imeli več časa, ki ga sedaj po nepotrebnem izgublajo! Sv. Gregorij pripoveduje v svojih »Pogovorih« o nekem Krizanciju. Bil je bogat, a poln hudobnih navad. Ko je ležal na smrti postelji, je takole kričal na hudobne duhove, ki so se mu vidno prikazali, da bi ga vzeli s seboj: "Dajte mi več časa, dajte mi odloga do jutri!" Ti pa so mu odgovorili: "Nenumnež! Sedaj želiš časa? Imel si ga v izobilju, pa si ga izgubil, potrošil si ga za greh in sedaj iščeš čas, ki ga nimaš več? Sedaj ni več časa!" Ubožec je vpil in kričal ter klical na pomoč. Bil pa je poleg njega sin, menih, Maksim po imenu. Umirajoči se zateče k sinu rekoč: "Sin moj, pomagaj mi, Maksim moj, pomagaj mi!" Nenadoma se dvigne divje kvišku, obraz je bil kakor ognjen, obupno se premetava po ležišču in kričeč nesrečno izdihne svojo dušo.

Na delo torej, dokler je čas, da se izogneš tako strašni smrti; hitro si pomagaj! Ne zanašaj se na čas, ki ga ne bo več. Ne čakaj niti prihodnjega meseca, niti bodočega tedna. Kdo ve, če luč, ki ti jo sedaj Bog pošilja po svojem usmiljenju, ni zate zadnje razsvetljenje, zadnji glas?

Če kupuješ hišo, se na vso moč trudiš, da si zagotoviš denar in ga ne mečeš proč. Če vzameš zdravilo, se najprej prepričaš, da ti ne bo škodovalo. Če prečkaš reko, preveriš, da je most dovolj trden, da ne padeš vanjo. Za borno naslado, za živalsko razkošje pa v nevarnost postavljaš večno zveličanje, če rečeš: "Upam, da se še spovem." Toda te sprašujem: "Kdaj se spoveš? V nedeljo? Kdo ti je obljubil, da boš živel do nedelje? Jutri? Kdo ti je obljubil jutrišnji dan?" Sv. Avguštin pravi: "Dan imaš, pa ure še nimaš?"

Kako moreš pričakovati, da se spoveš jutri, ko pa niti ne veš, ali boš imel še eno uro življenja? “On, ki je skesancu obljubil odpuščanje,” nadaljuje svetnik, “grešniku jutrišnjega dne ni obljubil; morda ti ga bo dal ali pa tudi ne.” Bog je obljubil odpuščanje skesancem, jutrišnjega dne pa grešnikom ni obljubil. Če sedaj grešiš, ti bo morda Bog dal časa za pokoro ali pa tudi ne; in če ti ga ne da, kaj bo s teboj vso večnost? Pa vendar pogubljaš svojo dušo z nesrečno naslado in jo postavljaš v nevarnost, da se pogubi na veke. Ali bi postavil v nevarnost tisoč zlatnikov za tisto umazano veselje? Ne! In zakaj hočeš zaradi ostudnega veselja v enem hipu izgubiti vse, dušo, nebesa in Boga?

‘... Umrli boste v svojih grehih ...’ (Jn 8, 24) Rekel je, da kdor ga bo iskal v smrti, ga ne bo našel: ‘Iskali me boste, pa me ne boste našli.’ (Jn 7, 34) Zato je treba iskati Boga, dokler ga je možno najti: ‘Iščite Gospoda, dokler se daje najti, kličite ga, dokler je blizu!’ (Iz 55, 6) Gotovo pride čas, ko ga ne bo mogoče najti. Ubogi grešniki, borni slepci, ki odlašate svoje spreobrnjenje na smrtno uro, ko ne bo več časa, da bi se spreobrili! Oleaster pravi: “Krivičniki se niso nikdar učili dobro delati, razen takrat, ko nimajo več časa.”

sveti Alfonz Ligvorij

BOŽJA VOLJA

Prepuščajmo se torej vedno božjim rokam, ki skrbijo za našo srečo, dokler smo na svetu: ‘Vso svojo skrb prevalite Nanj, ker Njega skrbi za vas!’ (1 Pt 5, 7) “Misli name, je rekel Gospod sveti Katarini Sienski, in jaz bom vedno mislil nate!” Pogostokrat recimo s sveto nevesto: ‘Moj ljubi je

moj in jaz sem njegova ...' (Vp 2, 16) Moj ljubi misli na mojo srečo, jaz pa ne bom mislil na kaj drugega, kot na to, da mu ugajam, da soglašam z Njegovo voljo. "Ne smemo prositi, naj Bog stori, kar mi hočemo, ampak storimo mi, kar Bog hoče," pravi sveti opat Nil.

Kdor v času svojega življenja ne živi v skladu z božjo voljo, ne bo živel z njo niti v času smrti in se ne bo zveličal. Da bomo torej združeni z boljo božjo, si ohranimo v spominu besede Svetega pisma: "Gospod, kaj hočeš, da storim?" Gospod, povej mi, kaj zahtevaš od mene in storil bom vse! "Glej, dekla sem Gospodova." Glej, moja duša je tvoja dekla, zapoveduj in pokorna ti bo. "Tvoj sem, reši me!" Reši me, Gospod, in potem stori z menoj, kar hočeš: tvoj sem in ne več svoj. Kadar se ti dogodi kaka večja nesreča, reci takoj: 'Da, Oče, kajti tako ti je bilo vseč.' (Mt 11, 26) Moj Bog, tako je ugajalo tebi, tako se zgodi! Predvsem pa naj nam bo blizu ena od prošenj molitve Očenaš: »Zgodi se tvoja volja, kakor v nebesih, tako na zemlji.« Večkrat jo molimo vneto, pogosto jo ponavljajmo! Blagor nam, če živimo in umremo z besedami: "Zgodi se tvoja volja!"

Če se hočemo zveličati, je potrebno, da se odločimo za trpljenje, da, truditi se moramo: 'Kako ozka so vrata in kako tesna je pot, ki vodi v življenje ...' (Mt 7, 14) '... do zdaj si nebeško kraljestvo s silo utira pot in močni ga osvajajo.' (Mt 11, 12) Kdor si ne prizadeva in ne utira poti, se ne zveliča. Ne gre drugače, kajti proti naši uporni naravi se moramo postaviti, če hočemo delati dobro. Zlasti na začetku se moramo truditi, da izkoreninimo slabe navade in zasejemo dobre. Ko se pa navadiš delati dobro, ti postane lahko, pravzaprav lepo izpolnjevati božjo postavo. Gospod je rekel sveti Brigiti, da se tistim, ki čisto živijo ter prvo trpljenje prenesejo potrpežljivo in pogumno, kmalu trnje spremeni v rože. Poslušaj torej, moj kristjan! Jezus

Kristus ti govori, kar je povedal mrtvoudnemu: 'Glej, ozdravel si. Ne greši več, da se ti ne zgodi kaj hujšega.' (Jn 5, 14) "Zapomni si, če po nesreči zopet padeš, bo tvoja nesreča hujša od vseh poprejšnjih," tako opominja sveti Bernard. Gorje, kliče Gospod tistim, ki so stopili na božjo pot, a so jo zopet zapustili: 'Gorje vam, brezbožni ljudje, ki ste zapustili postavo Najvišjega Boga!' (Sir 41, 8) Kaznovani bodo, ker se odtegujejo luči: 'Oni so med nasprotniki svetlobe ...' (Job 24, 13) Kazen za te upornike, katere je Bog razsvetljeval s svetlo lučjo, a so mu kasneje postali nezvesti, pa bo ta, da oslepijo in v grehah končajo svoje življenje. Če pa se pravičnik obrne od svoje pravice bo mar živel? Vsa njegova pravična dela bodo pozabljena. V svojem grehu bo umrl.

sveti Alfonz Ligvorij

O STANOVITNOSTI

'Kdor pa bo vztrajal do konca, bo rešen.' (Mt 24, 13) Sveti Jeronim pravi, da jih je mnogo, ki dobro začnejo, a malo takih, ki bi bili stanovitni. Dobro je začel Savel, Juda, Tertulijan, a končali so slabo, ker niso vztrajali v dobrem. "Pri kristjanih se ne vpraša po začetku, ampak po koncu." Gospod ne zahteva le začetka pobožnega življenja, tako nadaljuje svetnik, ampak tudi konec, kateremu je odmerjeno plačilo. Sveti Bonaventura pravi, da pripada venec samo stanovitnim: Samo stanovitnost se bo venčala.

Sveti Lavrencij Justinijan imenuje stanovitnost nebeška vrata. Zato ne more priti v nebesa, kdor ne najde vrat: "Brat moj, ti si sicer za zdaj opustil greh in po pravici upaš,

da ti je bil odpuščen. Božji prijatelj si, toda vedi, da še nisi zveličan. Kdaj pa se zveličaš? Kadar se izkažeš za stanovitnega do konca” ‘... kdor pa bo vztrajal do konca, bo rešen.’ (Mt 13, 13) Začel si lepo živeti, zahvaljuj se za to Gospodu. Sveti Bernard omenja, da tistim, ki začenjajo, je plačilo samo obljubljeni, dosežejo pa ga le tisti, ki bodo vztrajali: “Začetnikom se plačilo obeta, stanovitnim pa se bo dalo.”

Prijel si s svojo roko za plug, začel si lepo živeti; a prav zdaj se bolj kot kdajkoli boj in tresi: ‘... s strahom in s trepetom udejanjajte svoje odrešenje.’ (Flp 2, 12) Zakaj? Zato, ker se pogubiš, kar Bog ne daj! Če se boš oziral nazaj, se znova povrneš v greh: ‘Nihče, kdor položi roko na plug in se ozira nazaj, ni primeren za Božje kraljestvo.’ (Lk 9, 62) Sedaj s pomočjo božje milosti beži pred slabimi priložnostmi, pogosto prejemaj svete zakramente, vsak dan premišluj kaj pobožnega! Blagor ti, če boš vztrajno tako delal in te takšnega najde Jezus Kristus, ko ti pride sodit.

sveti Alfonz Liguorij

GREŠNIKI

Ubogi grešniki! Trudijo in potijo se, da bi si pridobili posvetna znanja ali pa bogastvo in imetje za življenje, ki se lahko v kratkem konča, zanemarjajo pa skrb za tisto življenje, ki se nikdar ne konča. Naposled izgubijo razum v toliki meri, da ne samo zblaznijo, ampak živijo po živalsko ter ne mislijo na to, kaj je dobro in kaj slabo; sledijo le svojim čutnim nagonom in objemajo to, kar jim ta trenutek ponuja užitek, ne da bi se menili za to, kaj so iz-

gubili in da se bližajo večni pogubi. Sveti Ivan Zlatousti pravi: "Človeka imenujemo tistega, ki ohrani človeško podobo; katera pa je človeška podoba? Njegov razum." Biti razumen človek pomeni delati po svojem razumu, ne pa po čutnosti. Če bi Bog podelil kakšni živali razum in bi ta žival dejansko tudi tako delovala, bi pomenilo, da deluje po človeško; nasprotno pa, kadar človek dela po svoji čutnosti prek razuma, pravimo, da dela po živalsko.

'Ko bi bili modri, bi to razumeli in mislili na svojo prihodnost.' (5 Mz 32, 29) Kdor modro ravna, se ozira na bodočnost, to je na to, kar ga čaka ob koncu življenja: smrt, sodba in potem pekel ali nebesa. Kako bolj moder je kmet, ki se zveliča, kot vladar, ki se pogubi!

'Boljši je ubog, pa moder mladenič, kakor star in ponorel kralj, ki se ne pusti več poučiti.' (Prd 4, 13) Ti moj Bog! Ali ne bi imeli za neumneža tega, kdor postavi v nevarnost vse svoje imetje za en zlatnik? Kdor pa za kratko veselje postavi v nevarnost svojo dušo in jo izgubi za vedno, ali naj ga imamo za modrega? To je nesreča mnogih duš, ki se pogubijo, ker mislijo samo na trenutno blaginjo in nesrečo, na prihodnjo srečo in nesrečo pa ne mislijo.

Gotovo nas Bog ni zato poslal na zemljo, da bi tu obogateli, si pridobili časti in stregli svoji čutnosti, ampak zato, da si zaslužimo večno življenje. Prizadevajmo si samo, da dosežemo ta namen: 'a le eno je potrebno ...' (Lk 10, 42) A prav na to najmanj pazijo grešniki; samo na sedanost mislijo, smrti gredo naproti, bližajo se že vratom večnosti in ne vedo, kam gredo. "Kaj porečete o pomorščaku," pravi sveti Avguštin, ki vprašan, kam gre, odgovori, da ne ve kam; vsakdo poreče, da ta vodi svojo ladjo v pogubo. "Tak je kdor teče izven pota," sklepa nato svetnik "Taki so tisti posvetni razumniki, ki znajo delati dobičke, prirejati zabave, pridobivati si časti, ne zmorejo pa zveličati svoje

duše. Bogatin je bil prekanjen, znal je bogateti, a je umrl in njegovo plačilo je bil pekel.”

Vsi papeži so skozi stoletja poučevali o moči satana in opominjali Božje ljudstvo, naj se bojuje zoper njega. Papež Leon XIII. je ljudem naročil, naj po vsaki sveti maši molijo molitev k svetemu nadangelu Mihaelu, da jih zaščiti pred satanom. Nauk Cerkve o satanu je zelo jasen in Cerkev ima molitve za osvoboditev in eksorcizem. Sveti oče Francišek je med avdienco v sredo, 13. marca 2013, vernikom dejal: “Kdor ne moli k Jezusu, moli k hudiču, in kdor ne priznava Jezusa, priznava demonske posvetnosti.” V svojih spodbudah je papež večkrat spregovoril o grozotah, sovraštvu, razdeljenosti, nesrečah in številnih nezgodah, ki jih ‘knez tega sveta’, ‘oče laži’ prinaša človeštvu.

James Manjackal

HUDIČ RES OBSTAJA

Ko sem se znašla v tem groznem položaju, sem nenadoma videla, da resnično obstajajo demoni. In zdaj so prišli, da bi me vzeli s seboj.

Pred seboj sem videla te hudiče v vsej njihovi grozljivosti. Nobena od predstav, ki sem jih do tedaj videla na zemlji, ne more niti najmanj pokazati, kako strašni so ti hudiči.

Nenadoma sem zagledala, da prihaja iz sten operacijske dvorane mnogo temnih postav. Zdelo se je, da so čisto normalni in običajni ljudje, vsi pa so imeli strašen, grozljiv pogled. Iz njihovih oči je sijalo pravo sovraštvo. Takoj sem vedela, da imam pri njih dolgove. Prišli so, da bi poračunali, ker sem sprejela njihovo ponudbo za greh. Zdaj sem morala

za to plačati ceno in ta cena sem bila jaz sama. Svojo dušo sem prodala hudiču. Z njim sem sklenila kupčijo. Moji grehi so namreč imeli posledice. Grehi so satanova last, niso njegovo zastonjsko darilo, treba jih je plačati. Cena smo mi sami. Če torej tako rekoč kupujemo v satanovi prodajalni, bomo morali plačati blago. Tega se moramo zavedati.

In zdaj sem nenadoma videla, kako so oživali vsi moji grehi, ki sem jih zagrešila od zadnje zakramentalne spovedi, to se pravi od zadnje spovedi pri katoliškem duhovniku in njegove odveze.

Plačati moramo za vse svoje grehe, gre na račun naše mirne vesti, notranjega miru, zdravja ...

Če smo zelo zveste stranke v satanovem supermarketu in zmeraj kupujemo pri njem, bo na koncu terjal nas same. Postali bomo njegova lastnina. Prodali smo mu svojo dušo. Največje zavajanje in glavna laž je velika hudičeva zvijača, da širi pravljico, da njega samega sploh ni.

Te grozljive, temne pošasti so me obkrožile in povsem jasno je bilo, da so prišle z enim samim ciljem, da me vzamejo s seboj.

Verjetno si ne morete predstavljati, kakšno grozo in kakšen pošasten strah sem doživela, ko mi ves moj razum, moja velika modrost, moja znanstvenost, moji akademski naslovi in moja zaključena izobrazba v tem položaju sploh niso pomagali. Bili so brez vsake vrednosti.

Gloria Polo

Kadar hočemo zmagati v boju, je nujno treba poznati taktiko svojega nasprotnika. Zato bomo pred opisom boja, ki ga moramo voditi proti hudiču, našeli nekaj njegovih zvijač, s katerimi bi nas rad ujel v svoje zanke. Hudič je strašno zvit. To je tudi prva stvar, ki nam jo o njem pove Sveto pismo: 'Kača pa je bila bolj prekanjena kakor vse živali na polju, ki jih je naredil Gospod Bog ...' (1 Mz 3, 1) 'Medtem ko so ljudje spali, je prišel njegov sovražnik, zasejal ljuljko med pšenico in odšel.' (Mt 13, 25) in beži pred dnevno svetlobo. Apostol govori o njegovih pasteh, hudičevih zankah in spletkah. (1 Tim 3, 7; 6, 9; 2 Tim 2, 26; Ef 6, 11)

Mirno jih lahko naštejemo:

- Preslepitev – skuša nas preslepiti, da ne bi verjeli v njegov obstoj in bi mislili, da je samo ideja,
- Maskiranje – preobleče se v angela luči, da bi nas tako zvalil v svojo past,
- Omamljanje – tako uspava našo vest, da ta povsem pozabi, kaj je,
- Propaganda – razširja lažne novice, popolnoma v nasprotju z veselim oznanilom evangelija,
- Pomagači – zanaša se na naše strasti,
- Raznolika strategija – prilagodi se vsakemu posebej,
- Obup – skrivno orožje, ki ga neprenehoma uporablja proti ljudem vseh vrst

Bodo duhovniki pogubljeni? Življenje svetnikov in mistika nam poročata o številnih primerih pogubljenih duhovnikov in škofov. Na žalost odgovorni pastirji ne pridigajo in ne

poročajo o takih dogodkih. Škode takih grehov opustitve ni mogoče popraviti, kajti usoda njim zaupanih duš je odvisna v posebni meri od delovanja pastirjev.

Župnika Stevena Scheierja iz Kansasa (ZDA) je sodil Bog! 'Za večno pogubljen!' se je glasila obsodba, ki pa je bila na priprošnjo Matere Božje preklicana. Istočasno so molili njegovi farani za rešitev njegovega življenja.

Dr. Gerd Josef Weissensee

ODKRITJE MOJIH GREHOV

Glas s križa mi je ponovno spregovoril: "Pokazal ti bom tvoje grehe in grehe tvojih soduhovnikov in ljudi ter posledice vaših grehov."

Obtožen sem bil, da sem v preteklosti pri spovedi prikrival grehe. Ko sem to slišal, je moja preteklost ponovno oživila pred menoj. V mladosti in celo kasneje se zaradi sramu ali iz strahu nisem jasno ali popolnoma spovedal grehov nemoralnosti. Imel sem navado samozadovoljevanja in kadarkoli sem se spovedal, tega nisem zelo jasno priznal spovedniku. Greh sem omenil le na splošno, recimo: "Imel sem slabe misli in predstave, storil sem nespodobna dejanja ..."

Nenadoma sem se v srcu počutil krivega, da sem zagrešil prešuštvo, kajti glas je govoril z besedami iz Svetega pisma: 'Jaz pa vam pravim: Kdor koli gleda žensko, da jo poželi, je v srcu že prešuštoval z njo.' (Mt 5, 28) V mladosti, preden sem postal duhovnik, in še celo potem, sem na mnogo žensk gledal s poželenjem. Včasih sem s pohotnimi mislimi buljil v določene dele njihovih teles, a teh grehov nisem

priznal kot duhovno prešuštvo. Pri večini svojih spovedi sem jih spovedniku jasno priznal, toda bili so časi, ko sem tako priznanje zanemaril. V srcu sem občutil veliko krivdo, ker sem pri spovedih prikriaval svoje grehe.

Ponovno sem zaslišal Gospodov glas, kot sem ga slišal ob svojem spreobrnjenju in izlitju Svetega Duha pred 38 leti. Namreč da sem daroval svete maše in molil z nečistim srcem in z nečistimi rokami.

Gospodov glas mi je jasno govoril, da sem morilec, čeprav nisem nikdar nikogar umoril. Potem sem v svojih mislih jasno dojel Božjo besedo iz Svetega pisma: 'Kdor sovraži svojega brata, je ubijalec. Vi pa veste, da noben ubijalec nima večnega življenja, ki bi ostalo v njem.' (1 Jn 3, 15) V preteklosti sem gojil globoko sovraštvo in jezo do nekaterih ljudi, celo do duhovnikov in škofov. Ne da bi se z njimi spraval, sem še naprej delil zakramente in opravljal svoje molitve. Gospod me je obtožil grehov opustitve in nepokorščine. Bil sem zelo malomaren pri svojih molitvah, mrtvičenju in postu. Večkrat sem bil neposlušen Cerkvi, svoji kongregaciji in svojim nadrejenim.

Gospod mi je še posebej pokazal določen greh, za katerega nisem nikoli mislil, da je greh. To je bil greh podkupovanja. Ko sva z Gaby v letu 2003 obiskala Sveto deželo, sva dala osemdeset dolarjev stražarju, ki je varoval dvorano, kjer je Jezus s svojimi učenci obhajal zadnjo večerjo, da bi nama dovolil, da bi imela tam zasebno sveto mašo. Zgodaj zjutraj, še preden so prišli na ogled turisti, sem v dvorani zadnje večerje obhajal sveto mašo na skali, Gabi pa je posnela nekaj fotografij, ki so še vedno na ogled na moji spletni strani. Verjetno je šlo za edinstveno obhajanje katoliške svete maše na kraju, ki je v preteklosti pripadal muslimanom, zdaj pa je v rokah države Izrael. Veselila sva se te izredne časti in jo razglašala mnogo ljudem naokrog

ter ob tem kazala posnetke, ki sva jih naredila tam. Zdaj je Gospod govoril: "Cilj ne opravičuje sredstev. Stražarju si dal podkupnino, da bi lahko prišel tja in daroval mašo." Zelo žal mi je bilo, Jezusa sem prosil odpuščanja in sklenil, da bom to priznal pri naslednji spovedi.

Medtem ko so mi na misel prihajale te obtožbe, sem videl stotine duhovnikov, kot sem sam, posebno tiste, katerim sem pridigal na seminarjih v preteklosti. Tedaj sem bil prepričan, da Gospod ne razkriva le mojih osebnih grehov, ampak tudi grehe drugih duhovnikov in ljudi. Navsezadnje je Kristusovo telo, Cerkev, eno. Vsi duhovniki si delimo eno Kristusovo duhovništvo. Vsak greh duhovnika ali kristjana ne žali le Kristusa, temveč tudi Cerkev, Kristusovo telo. V tem trenutku sem spoznal, da na svojem telesu nosim posledice grehov in grehe vseh. Z velikim obžalovanjem v srcu sem se pokesal svojih grehov in grehov drugih ter se odločil, da bom v prihodnje opravljal pokoro.

V trenutku mi je bila razkrita večina grehov, ki jih v svojem življenju zagrešijo duhovniki. To so: hinavščina, nepoštenje, napačno ravnanje z denarjem, grehi nemoralnosti, grešni odnosi z ženskami in otroki, bogoskrunstva, grehi sovraštva in neodpuščanja, požrešnosti, alkoholizma in zlorabe drog, grehi ukvarjanja z ezoteriko in celo nevere v Kristusa in njegove zakramente. Jezus mi je pokazal nekatere izmed duhovnikov in škofov, ki so bili vpleteni v prostozidarstvo in so živeli dvojno življenje, saj so ob vsem tem tudi darovali sveto mašo ter delili zakramente. Slišal sem glas, ki je govoril: »Zaradi teh duhovnikov je moja Cerkev onesnažena.« Zelo žalosten sem pretakal solze. Nenehno sem ponavljal: "Gospod, usmili se nas."

James Manjackal

POSVEČENI BOGU

O, kako jasno bodo umirajoči spoznali ob smrti uri verske resnice! Toda žalostile bodo tiste, ki so grešno živeli. Zlasti bodo bridko mučile osebe, ki so bile posvečene Bogu, ker so imele več prilike mu služiti, več časa, več zgledov, več navdihovanj. Moj Bog! Kakšna kazen bo doletela tistega, ki bo mislil in govoril: "Druge sem opominjal, sam pa živel bolj grešno od njih! Zapustil sem svet, a vendar sem živel v veselju, nečimrnosti in posvetni ljubezni!" Kako ga bo pekla vest in misel, da bi se zveličal celo nevernik z razsvetljenjem, ki ga je dobil od Boga. Kako ga bo pekla vest, da je pri drugih zaničeval dejansko pobožnost, kot da je to slabost duše; kako ga bo žgal spomin, da je hvalil nekatere posvetne navade, slavil in cenil samega sebe, npr. da se ni podrejal, da se ni naučil (po)trpeti, da se je ob vsaki priliki vdajal veseljačenju.

James Manjackal

MOLITEV PROTI GREHOM MESA

Veliko molite za moje mlade. Mnogi bodo zaradi greha mesa izgubljeni. Jaz sem bil gol za vse moške, ki lahko potem premagajo in ubijejo željo po mesu, ki vodi v greh prešuštva in nečistovanja. Otroci, moji nasprotniki uporabljajo ta greh, ker hočejo vse ljudi zase.

Vsak grešnik, ki nenehno moli to molitev, bo pridobil resnično kesanje. Bolj kot boste molili to molitev, več duš

bo opustilo prešuštvovanje in nečistovanje in se vrnilo k Meni. Mnogo ljudi bo izgubljenih zaradi grehov mesa, zato trdo delajte za rešitev duš.

Molitev za opustitev grehov mesa:

Sveti in usmiljeni Oče, Tvoj edinorojeni Sin je stal gol pred očmi vseh ljudi, da bi Tvoji ljudje vedeli in s strahom spoštovali Tvoj sveti zakon. Za vse Svoje ljudstvo, ki živi krivično, prešuštvuje in nečistuje, sprejmi mojo ponižno molitev, da se po sramoti in nemilosti Tvojega edinorojenega Sina dotakne njihovega življenja, da se bo pripravljeno pokesati in rešiti. Naj po Predragoceni Krvi Tvojega Sina, Jezusa Kristusa, ki ga rotim, da vstopi v človeška srca, in po Njegovi sramoti ljudstvo pridobi pogum za milost kesanja in rešitve. Amen.
Barnabas Nwoyeju

O NEČISTOVANJU

GOSPOD je spregovoril Mojzesu in rekel: “Govôri Izraelovim sinovom in jim reci: ‘Jaz sem GOSPOD, vaš Bog! Nikar ne delajte, kakor delajo v egiptovski deželi, v kateri ste prebivali, in nikar ne delajte, kakor delajo v kánaanski deželi, v katero vas vodim; nikar ne živite po njihovih zakonih! Po mojih odlokih delajte in moje zakone izpolnajte in se po njih ravnajte: jaz sem GOSPOD, vaš Bog. Izpolnajte torej moje zakone in moje odloke; človek, ki jih izvršuje, bo živel po njih; jaz sem GOSPOD.

Nihče naj se ne približa nobenemu sorodniku svojega mesa, da bi odkril njegovo nagoto; jaz sem GOSPOD. Ne odkrivaj ne nagote svojega očeta ne svoje matere; tvoja mati je; ne smeš odkriti njene nagote. Ne odkrivaj nagote

žene svojega očeta; to je očetova nagota! Ne odkrivaj nagote svoje sestre, očetove ali materine hčere, rojene v hiši ali zunaj nje!

Ne odkrivaj nagote hčere svojega sina ali hčere svoje hčere, kajti to je tvoja lastna nagota. Ne odkrivaj nagote hčere žene tvojega očeta; rodila se je tvojemu očetu, tvoja sestra je; ne odkrivaj njene nagote! Ne odkrivaj nagote sestre svojega očeta; meso tvojega očeta je. Ne odkrivaj nagote sestre svoje matere, saj je meso tvoje matere! Ne odkrivaj nagote brata svojega očeta; ne bližaj se njegovi ženi; tvoja teta je! Ne odkrivaj nagote svoje snahe; žena tvojega sina je; ne odkrivaj njene nagote! Ne odkrivaj nagote žene svojega brata; to je nagota tvojega brata!

Ne odkrivaj nagote žene in njene hčere! Hčere njenega sina ali hčere njene hčere ne smeš jemati, da bi odkrival njuno nagoto; krvni sorodnici sta; to bi bila sramota. Ne jemlji za ženo sestre svoje žene, da bi postala njena tekmica, ko bi odkrival njeno nagoto poleg še živeče! Ne približuj se ženi, kadar ima mesečno čiščo, da bi odkrival njeno nagoto! Ne smeš spolno občevati z ženo svojega rojaka; s tem bi postal nečist. Ne dajaj nobenega od svojih potomcev v daritev Molohu in ne skruni imena svojega Boga; jaz sem GOSPOD.

Ne smeš ležati z moškim kakor se leži z žensko; to bi bila gnusoba. Z nobeno živaljo ne smeš spolno občevati; postal bi nečist! In ženska naj se ne postavlja pred žival, da bi se z njo parila; to bi bila sprevrženost. Ne onečiščujte se z nobeno teh reči, kajti z vsem tem se onečiščujejo narodi, ki jih bom pregnal pred vami. Dežela se je onečistila, zato sem jo kaznoval zaradi njene krivde in izbruhala je svoje prebivalce. Izpolnajte torej moje zakone in odloke in ne počenjajte nobene od teh gnusob, ne domačin ne tujec, ki biva med vami!

Kajti vse te gnusobe so počeli ljudje, ki so bili pred vami v deželi, in tako je dežela postala nečista. Tako vas dežela ne bo izbruhala, ker bi jo onečistili, kakor je izbruhala narod, ki je bil pred vami. Kajti kdor koli stori katero koli od teh gnusob, takšni, ki to delajo, bodo iztrebljeni iz sredine svojega ljudstva. Izpolnjujte torej, kar sem ukazal izpolnjevati; ne ravnajte se po gnusnih zakonih, kakor so počeli pred vami, da se ne onečistite z njimi; jaz sem GOSPOD, vaš Bog.” (3 Mz 18)

‘Ali ne veste, da krivični ne bodo deležni Božjega kraljestva? Ne dajte se zavesti! Ne nečistniki ne malikovalci ne prešuštniki ne moške vlačuge ne homoseksualci ne tatovi ne lakomniki ne pijanci ne obrekljivci ne roparji ne bodo dediči Božjega kraljestva.’ (1 Kor 6, 9–10)

‘Toda strahopetci in neverniki, pokvarjenci in ubijalci, nečistniki in čarovniki, malikovalci in vsi lažnivci bodo dobili svoj delež v jezeru gorečega žvepla. To je druga smrt.’ (Raz 21, 8)

‘Zunaj pa ostanejo psi in čarovniki, nečistniki in ubijalci, malikovalci in vsi, ki ljubijo laž in jo uresničujejo!’ (Raz 22, 15)

SPLAV

“Narodi ne bodo srečni, dokler ubijajo otroke. Med otrokom v materinem telesu in otrokom zunaj njega ni nobene razlike,” je rekla mati Terezija.

Medicinski posnetki splava kažejo, kako zdravnik pri živem telesu razkosava še nerojenega otroka, posebej trga noge, roke, glavo in ko ga tako razčvetveri, je splav končan,

z vsemi istimi čutili, kot jih imamo mi, samo da nam dajo ob kakršnem koli posegu narkozo, on pa vse to doživlja v živo.

Danes je že vsakemu otroku jasno, da spolni odnos med moškim in žensko lahko privede do zanositve. Nihče noče slišati za vzdržnost med plodnimi dnevi. Posledice nezaželene zanositve nosi tisti, ki ni kriv.

Vzdržnost ni nekaj slabega, ampak je tudi osvoboditev od telesnih potreb, ki nas imajo neprestano v oblasti.

Tudi duhovniki, ki res živijo pravo duhovno življenje, pravijo, da je celibat milost in ne kazen, da je osvoboditev in mir. Ko odpoved spolnosti darujejo Bogu, je to kot transcendenca, ko tako dobijo še več notranjega miru in nekih nebeških občutkov, kot če bi ustregli vsem muham telesa. Torej, v odpovedi sta osvoboditev in večja notranja globina, tako kot pri postu. Ni se lahko postiti, ampak ko naredimo odpoved hrani, doživimo več notranje globine, kot če strežemo željam telesa.

Kratek film poteka operacije splava si oglejte na:

<https://www.youtube.com/watch?v=zOhioFVTveI>

<https://www.youtube.com/watch?v=PFiBODlj0Lk>

PREKLINJANJE JE IZREČEN UROK

V slovarju slovenskega knjižnega jezika preberemo, da je kletev groba besedna zveza, izrečena v afektu; z besedami izražena želja, da bi koga zadelo zlo, nesreča ... Iz te besede izhaja beseda zakletev, ki je še bolj zavedna, precizna in namenska. Torej iz kletve pride prekletstvo. Kletve so kot uroki, ki jih izrečemo nad človekom in imajo moč: 'Varuj-

te se vsega, kar je predmet zakletve, da ne boste zavrženi; če se polastite česa zakletega, boste spravili nad Izraelovo šotorišče prekletstvo in mu nakopali nesrečo.’ (Joz 6, 18) ‘Mar ne vidite, da gre vse, kar prihaja v usta, v želodec in se vrže v greznico? Kar pa prihaja iz ust, pride iz srca in to omadežuje človeka. Iz srca namreč prihajajo hudobne misli, umori, prešuštva, tatvine, kriva pričevanja, kletve.’ (Mt 7, 17–19) ‘Dober človek prinaša iz svojega srca dobro, hudoben pa hudo; iz preobilja srca govorijo namreč njegova usta.’ (LK 6, 45) ‘Bog pa na naše kletve odgovarja takole: »Povem pa vam: za vsako besedo, ki jo ljudje izgovorijo, bodo dali odgovor na sodni dan. Po svojih besedah boš namreč opravičen in po svojih besedah boš sojen.’ (Mt 12, 35–36)

EKSORCIST MARJAN VETERNIK O ZLU IN OBSEDENOSTI

“Doslej še ni bilo človeka, ki bi napisal vse, kar sem mu povedal,” ob prihodu v njegov župnijski urad v Žičah pri Slovenskih Konjicah led prebije Marijan Veternik, uradni eksorcist mariborske nadškofije. “Zakaj?” ga vprašam. “Ker si niso upali,” odgovori. Ste zastrigli z ušesi? Tudi jaz sem. Zapisal pa seveda vse. (*David Jug*)

• *Lahko za začetek poveste, kaj sploh je eksorcizem?*

Eksorcizem v latinščini pomeni izganjati hudega duha. To je delal že Jezus, v evangelijih na številnih mestih piše, kako je osvobajal ljudi zla. Jezus je dal to nalogo apostolom, apostoli so to prenesli škofom, škofje pa lahko to podelijo kakšnemu duhovniku. Gre za nalogo Cerkve, da pomaga ljudem in jih osvobodi zla.

• *S kolikimi takšnimi primeri se srečate vsako leto?*

To je zelo relativno. Niso recimo vsi, ki pridejo k meni, obsedeni. Takšnih je morda pet do deset odstotkov.

- *Kaj pa ostali?*

Večina ostalih je pod vplivom zla. Živijo torej tako, da ima zlo nad njimi oblast in moč. Mi temu rečemo, da potrebujejo molitev za osvoboditev. Je pa okoli desetina ljudi, ki pridejo k meni, psihičnih bolnikov.

- *Kako pa te primere ločite med seboj?*

Glede na to, da imam za sabo veliko kilometrine, že takoj, ko me človek pokliče, ugotovim, ali sodi k meni, ali potrebuje psihiatrično zdravljenje. Teh sploh ne sprejemem, če pa se kdo izmuzne, ga pa na prvem srečanju razkrinkam in ga pošljem k psihiatru. Se pa dogaja tudi obratno, da psihiatri in psihoterapevti pošiljajo k meni paciente.

- *Kako pa ugotovite, da gre za psihične bolnike?*

Razlike so velike. Človek je sestavljen iz telesa, duše in duha. Na telesu se pojavljajo telesne bolezni, na duši ali psihi psihične, na duhu pa duhovne. Ko pride nekdo k meni, mi mora opisati svoje življenje. Ko mi pove kakšne težave ima, kaj je v življenju počel in kje je hodil, prepoznam, ali gre za težave psihične ali duhovne narave.

- *Kako nato poteka vaše delo, ko človeka sprejmete?*

Najpomembnejša je dobra življenjska spoved, to je najbolj učinkovito sredstvo, da se človek reši zla, spremeniti pa mora tudi način življenja. Prihajajo recimo ljudje, ki po 40 ali 50 let niso bili pri spovedi, ne hodijo k obhajilu niti k maši. Če se spreobrnejo, začnejo hoditi k maši, spovedi in molijo, se v njih začnejo spremembe in to je tisto, kar jih ozdravi. Če po tem oseba še vedno ni rešena, pride na vrsto molitev eksorcizma. To molitev uporabim tudi, če ne morem ugotoviti, ali gre za psihičnega ali duhovnega bolnika. Molitev eksorcizma pa je hkrati diagnostika in terapija. To pomeni, da bo oseba, ki je pod vplivom zla,

med molitvijo nanjo reagirala.

• *Kakšna pa je ta reakcija?*

Začne kašljati, vreščati, tudi bruhati, postane nemirna. Če pa gre za psihičnega bolnika, na molitev ne reagira. Včasih je dobro, da molitev eksorcizma moliš v kakšnem drugem jeziku, ki ga pacient ne razume, sicer bi lahko reakcijo tudi zaigral.

• *Hudič razume vse jezike?*

Tako je. Imel sem že takšne primere, da je človek znal samo nemško. Je pa bil obseden in ko sem ga spraševal v italijanščini, slovenščini, hrvaščini, je odgovarjal v vseh jezikih. Veliko ljudi si delo eksorcistov predstavlja tako, kot so prikazani v filmih. Ti filmi so zanimivi. Pravzaprav jih tudi mi radi pogledamo.

• *Pa je v njih kaj resnice?*

Seveda je. Izganjanje hudiča tudi v resnici izgleda približno tako. Zelo realistični so, v njih ni veliko Hollywooda. Vam povem primer. Pred leti, na začetku kariere, sem bil na obisku pri mentorju eksorcistu. Nek gospod je k njemu pripeljal svojega sina, ki ga je hudič obsedel skozi glasbo. Ves čas je migal z glavo. Spomnim se, da mu je mentor zvezal roke, ga položil na tla, meni je rekel, naj ga primem za noge, očetu pa, krepkemu možakarju, naj ga pridrži pri prsih. Ko je začel eksorcist moliti, je otrok začel tako besneti, da sem jaz odletel v en kot, njegov oče pa v drugega.

• *Pravite, da z molitvijo prepoznate, ali je na delu hudič. Ali potemtakem zdravite le verne ljudi, ali pridejo k vam tudi tisti, ki niso verni?*

Tudi takšni, ki niso verni, pridejo k meni. Tudi muslimani, budisti so že prišli. A pri teh je tako, da jih jaz ne morem osvoboditi. To lahko naredi le Jezus. Če je nekdo od njega oddaljen, Jezus ne more priti do njega oziroma Jezus pride k njemu, pa ta človek sploh ne ve, da bi ga lahko rešil. Pri nevernih je torej moje delo dosti težje, tudi moj uspeh v teh

primerih ni tako velik kot sicer. Ti ljudje namreč ne vedo, kako odpreti vrata, da bo Jezus lahko k njim stopil. Tudi druge vere imajo sicer nekakšne svoje izganjalce hudiča, a niso uspešni. To lahko počneš samo v imenu Jezusa Kristusa, ne v imenu Bude ali Mohameda.

• *Kaj pa meditacija in razne vzhodnjaške metode. So učinkovite?*

Ne. V vseh teh primerih gre za človeško delo. To so naravne religije, v njih ni razodetja, ni torej božjega posega. Buda je bil recimo le človek, prav tako Mohamed. V krščanstvu pa Jezus ni le človek, pač pa je Božji sin.

• *Koliko časa se že ukvarjate z eksorcizmom?*

15 let.

• *Kako pa ste sploh postali izganjalec hudiča?*

Imenoval me je škof. Je pa res, da je treba pred tem pokazati nekaj znanja. Mene so te zadeve zanimale. Na teološki fakulteti nam o tem niso veliko predavali, po končani izobrazbi si glede tega področja analfabet. Nato sem se s tem začel ukvarjati sam. Veliko sem bral, hodil na seminarje v Italijo, Nemčijo in Francijo, kjer sem se srečeval s kolegi. Zdaj vsako leto hodim na naša mednarodna srečanja, kjer se neprestano izobražujemo.

• *Kaj pa počnete na teh srečanjih?*

Imamo različna predavanja, pa tudi praktične prikaze.

• *Če se vrneva nazaj na vaše delo ... Uporabljate pri tem kakšne pripomočke ali le molitev?*

Uporabljam blagoslovljeno vodo, križ in molitev.

• *Kje pa opravljate obred? V cerkvi? Imate morda za to posebne prostore?*

Običajno tukaj v pisarni. Na stolu, kjer zdaj sedite vi, jih je že veliko sedelo!

• *Ste s pacientom med terapijo sami, ali je prisoten še kdo?*

Odvisno. Kot kdo želi. Jaz raje vidim, da je še kdo zraven,

ker nikoli ne veš, kaj komu pade na pamet.

• *Kako to mislite?*

No, saj vidite, kaj so dan danes ljudje zmožni narediti, druge poškodovati, očrniti. Lepo je, da pride zraven mož ali žena, lahko kdo drug od svojcev. Če gre za primer obsedenosti, so običajno vsi zelo prestrašeni, ko vidijo, kaj se dogaja. To je zelo dobra kateheza za tiste, ki dvomijo.

• *Pridejo ti ljudje sami k vam? Jih pripeljejo sorodniki, morda župniki?*

Vse tri variante so možne.

• *Koliko časa pa traja terapija?*

Odvisno. Od ene pa tudi do petih ur.

• *Je vas med delom kaj strah?*

Ne.

• *Obstaja kakšna nevarnost, da bi recimo hudič preskočil s človeka, ki ga obravnavate, na vas?*

Ne, to ne. Lahko pa preskoči na nekoga, ki je zraven iz radovednosti.

• *Koliko primerov ste recimo obravnavali lani?*

Okoli 60 jih je prišlo osebno. Približno toliko se jih javi po elektronski pošti, nekatere težave lahko rešimo tudi po pošti, več kot 60 ljudem pa sem pomagal po telefonu.

• *Tudi po telefonu lahko pomagate?*

Ja, človek mi pove težave in potem mu svetujem, kaj mora narediti: naj opravi dobro spoved, začne obiskovati sveto mašo z obhajilom in naj spremeni svoje življenje.

• *Prej ste rekli, da je okoli deset odstotkov teh ljudi s hudičem obsedenih. To torej pomeni, da imate vsako leto od pet do deset takšnih primerov.*

Ja, nekaj takega. A to gre le za ljudi, ki so res obsedeni.

• *Morajo ljudje večkrat priti k vam? Je dovolj ena terapija?*

Odvisno od človeka, od tega kako sodeluje in koliko je pripravljen delati. Če se res želi spreobrniti, obrniti k Jezu-

su in z njim sodelovati, bo prej ali slej rešen. Če pa je oseba lena, to traja dlje. Čeprav, če ugotovim, da gre za lenega človeka, ga niti ne sprejemem. Jaz vsakemu rečem, da je v tem postopku mojega dela za pet odstotkov, 95 odstotkov pa je odvisno od človeka samega.

- *Lahko na osnovi primerov, ki ste jih imeli doslej, sklepate o vzorcih – je recimo med temi ljudmi več moških ali žensk? So med njimi tudi otroci?*

Več je žensk, okoli 60 odstotkov jih je. Ostalo so moški, nekaj je tudi otrok. Hudič ne izbira med spoloma, niti med poklici. Loti se tudi zdravnikov, profesorjev, celo duhovnikov, redovnic in redovnikov.

- *Kako recimo pojasnujete pedofilijo med nekaterimi duhovniki?*

To je delovanje zla. Vse te razne deviacije so njegovo delo. Seveda s sodelovanjem človeka, ki mu daje možnost. Gre za zelo prefinjen način delovanja hudiča.

- *Se ta obsedenost oziroma zlo manifestira navzven?*

Pri vsakem je različno. Nekoga je strah, drugi ima težave z zasvojenostjo, nekateri imajo probleme s partnerjem ali partnerico, sorodniki, tudi težave na delovnem mestu so pogoste. Cel kup je teh težav.

- *Kako se, če gledava skrajno fazo, v človeku hudič naseli? Kaj je razlog za to?*

Gre za pet vstopnih mest, ki sem jih v svoji praksi prepoznal in našel tudi v literaturi. Na prvem mestu je ranjeno družinsko deblo. Če je denimo, kdo od prednikov zagrešil velik greh, ki ni bil odpuščen, lahko zlo tega greha vpliva na potomce. Naslednje vstopno mesto so notranje rane, ki so nastale zato, ker nekdo ni bil ljubljen in sprejet in je bil zavržen. Človek bo imel v tem primeru vse življenje težave. Tretje vstopno mesto, ki je najbolj pogosto, so naši osebni grehi.

In zdaj sva pri vsebini, o kateri sem na začetku rekel, da je nihče noče zapisati. SPLAV JE UMOR. Veliko žena zaradi tega psihično zbolijo, so depresivne ali pa se pojavi še kaj hujšega. Hodijo k raznim psihiatrom, jemljejo zdravila, a to ne pomaga. Zakaj? Ker je vzrok na duhovnem področju. Gre za greh. Ženska bo rešena šele, ko se bo spovedala. Takrat bodo antidepressivi šele prijeli, ali pa jih sploh ne bo več potrebovala. 70 odstotkov žensk, ki pride k meni, ima težave ravno zaradi abortusa ali pa uporabe abortivnih sredstev, recimo spirale ali obročka. Gre za praktično enako zgodbo. Tudi v teh primerih lahko pride med spolnimi odnosi do spočetja, a se oplojeno jajčece ne more ugnezditi, kar dejansko pomeni splav. Ti splavljeni otroci povzročajo težave ženam, pa tudi moškim. Imel sem primere, ko so ženske naredile splav, pa so potem v domači hiši slišali ropot, kričanje otrok, ugašala se je televizija oziroma luči, vrata so se odpirala ... Tako hudič najpogosteje vstopa v našo družbo.

- *Kateri sta še zadnji dve vstopni mesti?*

Četrto vstopno mesto so razne okultne prakse. Danes ljudje obiskujejo razne vedeževalce, bioenergetike in podobne šarlatane. Veliko teh samoooklicanih "strokovnjakov" se ukvarja z okultnim in če gre nekdo k njemu, pride naravnost pod vpliv zla.

- *Kaj pa alternativna medicina? Ta danes cveti.*

Res je, a v bistvu to ljudi le še bolj uničuje. To je »lari-fari«. Gre za placebo učinek in naivnost ljudi, bolezen pa napreduje. No, peto vstopno mesto pa je oddaljenost od Jezusa. Danes imamo veliko ljudi, ki se imajo za kristjane, imajo vse zakramente, pa ne živijo tako, kot bi morali. Takšni so zelo dovzetni za zlo. Jezus je zaščita, sprejmete ga pri obhajilu in če te zaščite ni, je človek kot računalnik brez protivirusnega programa.

- *Kako veste, da je hudič človeka zapustil?*

To so pa zelo jasni simptomi. Ta človek je naenkrat povsem drugačen, spremenjen. Je vesel, zadovoljen, v sebi čuti razbremenitev. Tudi živeti začne drugače in vesel je, saj do takrat ni mogel. Človek se na novo rodi.

- *Kako ste uspešni pri svojem delu?*

To pa ve Jezus. Ne izganjam jaz, pač pa Jezus. Če nekoga osvobodi ali ne, ni moja krivda, jaz sem le orodje. Vedno osvobaja in izganja Jezus, ne jaz.

- *Obravnavate tudi povratnike?*

Za vsako osebo, ki pride k meni, vodim kartoteko, da vem, kakšne težave ima in kaj sem mu predlagal za terapijo. Če pride k meni povratnik in mi pove, da je naredil vse, kar sva se dogovorila, s terapijo nadaljujeva. V nasprotnem primeru ga odslovim. Uspeh je v veliki meri odvisen od posameznika, jaz namesto njega ne morem delati.

- *V javnosti ima eksorcizem dokaj negativno konotacijo. Zakaj je po vašem mnenju tako?*

Negativna je morda zato, ker ljudje tega ne poznajo. Ko nekdo sliši besedo eksorcizem, pomisli na nekaj iz srednjega veka. To je bedarija. Čeprav srednji vek ni bil temačen, kot ga nekateri opisujejo. Imel je neko kulturo, mislim, da smo mi danes bolj mračnjaški, kot so bili ljudje takrat. Druga stvar pa je, da ljudje teh zadev ne poznajo in ne vedo, za kaj gre. Kdor to pozna, ve, da je danes to zelo potrebno.

- *Vam morajo stranke za terapije plačati?*

Ne. Nisem šarlatan, da bi na ta način živel.

- *Vas je kakšen primer posebej pretresel?*

Teh je za celo knjigo, ampak o njih ne želim govoriti, ker bi s tem delal reklamo hudiču. Jaz pa moram reklamo delati Jezusu. Ni problema, ki ga Jezus ne bi mogel rešiti.

<http://www.zurnal24.si>

BOŽJI ZAKONIK

Deset Božjih zapovedi:

1. VERUJ V ENEGA BOGA
2. NE SKRUNI BOŽJEGA IMENA
3. POSVEČUJ GOSPODOV DAN
4. SPOŠTUJ OČETA IN MATER, DA BOŠ DOLGO ŽIVEL IN TI BO DOBRO NA ZEMLJI
5. NE UBIJAJ
6. NE NEČISTUJ
7. NE KRADI
8. NE PRIČAJ PO KRIVEM
9. NE ŽELI SVOJEGA BLIŽNJEGA ŽENE
10. NE ŽELI SVOJEGA BLIŽNJEGA BLAGA

SMRTNI HREHI

Sedem naglavnih grehov:

1. NAPUH
2. LAKOMNOST
3. POHOTA
4. NEVOŠČLJIVOST
5. POŽREŠNOST
6. JEZA
7. LENOBA

Največja greha sta napuh (biti več) in lakomnost (imeti več). Iz njiju izhajajo vsi ostali grehi.

Papež Leon XIII. (+1903) je imel nekoč, ko je po sveti maši prispel ravno do spodnje stopnice, nenadoma prikazen. Razločno je slišal dva glasova: enega zopernega in drugega milega.

Zoprni glas (glas hudobca) je dejal: "Tvojo Cerkev lahko porušim!"

Drugi glas (glas Jezusa) odgovori: "Če to zmoreš, stori!"

Satan: "Da bi to zmogel, potrebujem časa in več moči!"

Jezus: "Koliko časa? Koliko moči?"

Satan: "Potrebujem 75 let in večjo moč nad tistimi, ki so se mi predali v službo."

Jezus: "Dam ti časa in moči. Stori, kar hočeš."

Svetemu očetu je bilo na tem mestu pokazano, da bo hudič doživel velik poraz, čim mu mine ta čas in moč. Dobre sile pa v tem boju ne bodo brez moči, ampak bodo tudi njim dane posebne moči, da se bodo lahko zoperstavile hudiču in njegovim legijam. S svojimi molitvami, dobrimi deli in žrtvami bodo dosegli, da stremljenja hudiča in tistih, ki hočejo živeti v grehu, torej, ki so v njegovi službi, ne bodo dosegli zelenega cilja.

Končno je bilo svetemu očetu pokazano, da bo v tem strašnem boju za življenje in propad predvsem sveti nadangel Mihael igral veliko vlogo in bo nudil največjo pomoč. Ta prikazen je svetega očeta Leona XIII. pripravila k temu, da je sestavil molitev k svetemu nadangelu Mihaelu.

Donedavna je bila ta molitev obvezna za vse duhovnike sveta, da jo izmolijo po vsaki tihi sveti maši. Mnogi so to molitev molili tudi kot eksorcizem, kot izrek izгона proti

satanu; saj ima vsak kristjan moč in milost, da govori tak eksorcizem.

Po liturgični reformi se ta molitev po sveti maši več ne moli. To ne pomeni, da ta dragocena in čudovita molitev ni več potrebna ... mogoče je danes bolj nujna kot kdajkoli. Molili naj bi jo vsak dan, četudi ni več predpisana. Bog naj nam da milosti, da z vero in zaupno molitvijo tega čudovitega besedila dospemo do končne zmage nad vso demonijo v našem času.

Molitev k Svetemu nadangelu Mihaelu:

Sveti nadangel Mihael, brani nas v boju, bodi nam pomoč zoper zlobnost in zalezovanje hudega duha. Ukroti naj ga vsemogočni Bog, ponižno za to prosimo. In ti, vodnik nebeške vojske, satana in druge hudobne duhove, ki hodijo po svetu v pogubo duš, z božjo pomočjo v pekel pahni. Amen

<http://klicbozjeljubezni.blogspot.si>

BOG OČE GOVORI
BRIGITI ŠVEDSKI

Pritožujem se nad dejstvom, da je tako malo tistih, ki se spomnijo, da so mesta, odkoder so odpadli hudobni angeli, prazna, ter da je tako malo tistih, ki jim je mar za padec duš in večno pogubljenje.

Križajo mojega sina, ko imajo pravico za krivico in rečejo: "Greh za Boga ni tako težak in odvraten, kot se govori, Bog v večnosti ne kaznuje nikogar, samo grozi nam, da bi nas prestrašil. Kajti, zakaj je odrešil človeka, če hoče, da se pogubi?" Ne upoštevajo pa, da je dovolj že najmanjši greh, v katerem ima človek veselje, in sledila bo večna kazen, ter da Bog ne pusti niti najmanjšega greha nekaznovanega,

tako kot ne ostane brez plačila niti najmanjše dobro delo. Njihova kazen bo večna, ker nenehno želijo grešiti, in moj Sin, ki vidi v srce, to šteje za dejanje.

In potem žalijo Boga s tem, ko govorijo: "Če vsaj ob koncu enkrat rečemo: 'Usmili se me, o Bog', je Božje usmiljenje tako veliko, da nam bo odpuščeno." Toda to ni krepost, če želiš grešiti in se ne poboljšati.

Potem križajo mojega sina, ko niti enkrat ne pomislijo na njegovo prebridko trpljenje ali se mu niti enkrat ne zahvalijo iz globine srca z besedami: "Oh, kako bridko je bilo tvoje trpljenje, Bog, hvala ti za tvojo smrt;" Tega ni nikoli slišati iz njihovih ust. Kronajo ga s krono porogljivosti, ko se norčujejo iz njegovih služabnikov in menijo, da mu je nesmiselno služiti.

Da, vsi kličejo: "Ne skrbi me, kaj bo potem." Vedo, da so umrljivi in jih lahko nepričakovano doleti smrt, a jim ni mar za to. Zato kakor čmrlji letajo, kamor želijo in se ponašajo v svoji prevzetnosti, ko se vdajajo pohoti in požrešnosti. Zbirajo sladkosti zgolj zase, ne pa za dobro duše, ne za večnost.

sveta Brigita Švedska

SVETO PISMO O PEKLU

V angleškem prevodu Svetega pisma na internetu (www.biblia.net) se pekel omenja dobesedno na mnogih mestih (thrown into hell, fires of hell ...)

V sloveskem prevodu pa se namesto besede pekel uporabljajo drugi izrazi: podzemlje, poguba, pogubljenje, druga smrt, večni ogenj, ogenj, dim, žveplo, mučenje ...

Nauk katoliške Cerkve o obstoju pekla in o njegovi večnosti se opira na Sveto pismo in na stalno učenje Cerkve. Na kratko je razložen v Katekizmu katoliške Cerkve, ki je izšel leta 1993. Poglejmo najpomembnejše besedilo, objavljeno pod naslovom *Pekel: Zedinjeni moremo biti z Bogom samo, če se svobodno odločimo za ljubezen do Njega*. Toda ne moremo ljubiti Boga, če storimo velik greh zoper njega, zoper svojega bližnjega ali zoper samega sebe. 'Kdor ne ljubi, ostane v smrti. Kdor sovraži svojega brata, je ubijalec. Vi pa veste, da noben ubijalec nima večnega življenja ...' (1 Jn 3, 15) Naš Gospod nas opozarja, da bomo ločeni od njega, če se ne zmenimo za lajšanje velikih potreb ubogih in malih, ki so njegovi bratje. Umreti v smrtnem grehu, ne da bi se ga bili skesali in ne da bi sprejeli usmiljeno Božjo ljubezen, pomeni po svoji lastni svobodni izbiri ostati za večno ločeni od njega. In to je tisto stanje dokončne samoizključitve iz občestva z Bogom in z blaženimi, ki ga označujemo z besedo pekla. Jezus pogosto govori o peklu (gehenna), o muki ognja, ki ne ugasne in je prihranjen tistim, ki prav do konca svojega življenja odklanjajo vero in spreobrnjenje in kjer morata biti pogubljena hkrati duša in telo. Jezus z resnimi besedami naznanja, da bo poslal svoje angele, ki bodo pobrali vse pohujševalce: 'Sin človekov bo poslal svoje angele in pobrali bodo iz njegovega kraljestva vse, kar je v spotiko, in tiste, ki ravnaajo nepostavno. Vrgli jih bodo v ognjeno peč. Tam bo jok in škripanje z zobmi.' (Mt 13, 41–42) in bo izrekel obsodbo: '... Proč izpred mene, prekleti, v večni ogenj ...' (Mt 25, 41) Nauk Cerkve zatrjuje obstoj pekla in njegovo večnost. Duše tistih, ki

umrjejo v stanju smrtnega greha, gredo takoj po smrti v pekel, kjer trpijo peklenške kazni (muke), večni ogenj. Trditve Svetega pisma in nauk Cerkve o peklu so poziv k odgovornosti, s katero mora človek uporabljati svojo svobodo z ozirom na svojo večno usodo. Te trditve so obenem nujen klic k spreobrnjenju: 'Vstopíte skozi ozka vrata, kajti široka so vrata in prostorna je pot, ki vodi v pogubo, in veliko jih je, ki vstopajo po njej. Kako ozka so vrata in kako tesna je pot, ki vodi v življenje, in malo jih je, ki jo najdejo.' (Mt 7, 13–14)

Ker pa ne vemo ne dneva ne ure, moramo biti, kakor nas Gospod opominja, stalno čuječi, da bi bili po dovrstitvi le enkratnega teka našega zemeljskega življenja vredni stopiti z njim na ženitnino in biti prišteti med blagoslovljene in da nam ne bo kakor malopridnim in lenim služabnikom ukazano iti v večni ogenj, v zunanjo temo, kjer bo jok in škripanje z zobmi. (C 48) Bog nikogar vnaprej ne določi, da bo prišel v pekel; zato je potrebna prostovoljna odvrnitev od Boga (smrtni greh) ter vztrajanje v njem prav do konca. V evharističnem bogoslužju in v vsakdanjih molitvah svojih vernikov prosi Cerkev za usmiljenje Boga, ki noče, da bi se kdo pogubil, temveč da bi vsi stopili na pot spreobrnjenja: 'Gospod ni počasen glede obljube, kakor nekateri mislijo, da je to počasnost. Ne, le potrpežljiv je z vami, ker noče, da bi se kdo pogubil, temveč da bi vsi dosegli spreobrnjenje.' (2 Pt 3, 9)

Sprejmi torej milostno, Gospod, naš Bog, to daritev svojih služabnikov in vse svoje družine, vodi naše dneve v svojem miru, reši nas večnega pogubljenja in pridruži nas svojim izvoljenim. (Katekizem Kat. cerkve št. 1033–1037) Cerkev po Kristusovem zgledu opozarja vernike na "žalostno in bridko stvarnost večne smrti", ki jo imenujemo tudi "pekel". Glavna kazen pekla obstoji v večni ločenosti od

Boga, v katerem edinem more človek imeti življenje in srečo, ki je bil zanj ustvarjen in po katerih hrepeni. Cerkve moli za to, da bi se nihče ne pogubil: Gospod, ne daj, da bi bil kdaj ločen od tebe! Če je res, da nihče ne more sam sebe zveličati, je tudi res, da: '... hoče, da bi se vsi ljudje rešili in prišli do spoznanja resnice.' (1 Tim 2, 4) in da je pri njem: '... vse mogoče.' (Mt 19, 26) (Katekizem kat. cerkve št. 1056–1058)

MARIJA OPOZARJA

“Dragi otroci!

Danes vas kličem, da molite za mir. Mir v človeških srcih, mir v družinah in mir v svetu. Satan je močan in vas želi vse obrniti proti Bogu in vas vrniti na vse tisto, kar je človeško, in v srcih uničiti vsa čutenja do Boga in Božjih stvari. Vi, otročiči, molite in se borite proti materializmu, modernizmu in egoizmu, ki vam jih svet ponuja. Otročiči, vi se odločite za svetost, jaz pa s svojim sinom Jezusom posredujem za vas. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.”

Marijino sporočilo, Međugorje, 25. januar 2017

Vincencij Beluaški piše: “Toda pravite: Mnogo svetnikov je umrlo v velikem strahu za svoje zveličanje. Odgovarjam vam: Malo je zgledov tistih, ki so pobožno živeli, a so umirali v velikem strahu.” Bog pri nekaterih dopušča tako smrt, da jih s smrtjo očisti raznih napak: “Pravični se včasih očistijo na tem svetu s težkim umiranjem.” Sicer pa se bere skoraj o vseh božjih služabnikih, da so umirali z nasmehom na ustnicah. Vsakega umirajočega ob smrti uri spremlja strah zaradi Božje sodbe; medtem ko grešniki prehajajo iz strahu v obup, stopajo svetniki iz strahu v zaupanje. Sveti Bernard se je bal, ko je zbolel, kot pripoveduje sveti Anton. Skušan je bil s strahom in nezaupanjem; a ker se je spomnil Kristusovih zaslug, je pregnal ves strah, rekoč: “Tvoja rane so moje zasluge.” Tudi sveti Hilarij se je bal, a potem je vesel vzkliknil: “Izdihni, duša moja, kaj se bojiš? Skoraj sedemdeset let si služila Kristusu in bi se bala smrti?” Hotel je reči: Duša moja, kaj bi se bala, če si pa služila Bogu, ki je zvest in ne zapusti nikogar, kdor mu je bil zvest v življenju.

‘In obrisal bo vse solze z njihovih oči in smrti ne bo več ...’ (Raz 21, 4) Gospod bo torej ob smrti iz oči svojih služabnikov obrisal vse solze, ki so jih točili v tem življenju, ko so živeli v težavah, v strahu, v nevarnostih in bojih s peklom. To bo najbolj razveselilo dušo, ki ljubi Boga, ko zasliši novico svoje smrti, ker si bo v zavesti, da bo kmalu prosta vseh nevarnosti, ki so žalile Boga v tem življenju, saj bo osvobodjena očitkov vesti, osvobodjena skušnjav hudobnega duha. Sedanje življenje je neprestana vojna s peklom, v kateri smo v neprestani nevarnosti, da ne bi izgubili duše

in Boga. Sveti Ambrož pravi, da na tej zemlji hodimo med zankami sovražnikov, ki nam jemljejo milosti za večno življenje. Ta nevarnost je povzročila, da se je sv. Terezija vedno razveselila, ko je slišala biti uro, ki je naznanjala, da je konec boja. Rekla je namreč: "Vsak trenutek življenja lahko grešim in izgubim Boga." Zato so se svetniki vedno razveselili, ko so začutili, da se približuje smrtna ura. Dobro so vedeli, da minevajo boji in nevarnosti.

"Neuki vstajajo in si prisvajajo nebo," pravi sveti Avguštin. Koliko neomikanih, ki ne znajo niti brati, pač pa ljubijo Boga, se zveliča! Toda koliko učenjakov tega sveta se pogubi! Toda prvi, ne zadnji, so v resnici modri. Tako veliki modrijani so bili: sv. Paskal, sv. Feliks kapucinec, sv. Janez od Boga ... čeprav so bili nevedni v posvetnih naukih! Kako modri so bili premnogi, ki so zapustili svet in se zaprli v samostane, ali živeli v puščavah, kakor sv. Benedkt, sv. Frančišek Asiški, sv. Ljudevit Touluški, ki se je odpovedal celo kraljestvu! Kako posebno modrih je bilo toliko mučenikov, toliko devic, ki so se odrekle zakonu z velikaši in šle umirat za Jezusa Kristusa! Celu posvetneži spoznavajo to resnico in pravijo o tistih, ki se darujejo Bogu: Blagor mu, moder je in njegova duša bo zveličana. Skratka: kdor zapusti posvetne dobrine in se daruje Bogu, se imenuje previden človek. Kdor pa zapusti Boga zaradi posvetnega blaga – kako naj ga poimenujemo? Ogoljufan je, rečemo.

Brat moj, v kateri vrsti hočeš biti? Sv. Janez Zlatousti pravi, da obiščimo pokopališče: Pojdimo na grobove! Pokopališče je dobra šola, da spoznamo nečimrnost posvetnosti in da se naučimo spoznanja svetnikov. "Povej mi vendar," pravi Zlatousti: "ali lahko razločiš, kdo izmed njih je bil knez, bogataš, pisatelj? Kar se mene tiče, nič ne vidim, razen trohno, kosti, črve. Vse je pravljica, sanje, senca."

Vse reči tega sveta bodo v kratkem minile, minile bodo kakor prazne sanje, senca. Toda, kristjan, če hočeš postati moder, ni dovolj, da spoznaš imenitnost svojega namena, treba se je poslužiti tudi pripomočkov, zakaj se duše pogubijo? Potrebno se je izogibati slabih priložnosti, potrebno je pogosto prejemanje svetih zakramentov, molitev, predvsem pa je potrebno, da si globoko vtisnemo v srce evangeljske resnice. Kaj pomaga človeku, če si ves svet pridobi, svojo dušo pa izgubi: 'Kdor ima rad svoje življenje, ga bo izgubil; kdor pa sovraži svoje življenje na tem svetu, ga bo ohranil za večno življenje.' (Jn 12, 25) To se pravi, treba je izgubiti svoje življenje, da rešimo dušo: 'Če hoče kdo iti za menoj, naj se odpove sebi in vzame svoj križ ter hodi za menoj.' (Mt 16, 24) Kdor hoče hoditi za Jezusom Kristusom, se mora odpovedati lastnim užitek. Zveličali se bomo, če izpolnimo božjo voljo. Te in druge resnice moramo imeti vedno pred očmi.

Spoznajmo, da so tisti pravi modrijani, ki znajo pridobiti božjo milost in nebesa. Prosimo torej vedno Gospoda, da nam podari spoznanja svetnikov, ki jih daje tem, ki ga prosijo: '... in dala spoznati svete stvari ...' (Mdr 10, 10) Kako lepo spoznanje ima, kdor zna ljubiti Boga in zveličati svojo dušo; kdor zna ubrati pravo pot, ki vodi v večno zveličanje in pozna orodja, da ga doseže! Če bi vse vedeli, zveličati pa se ne bi znali, nam to nič ne koristi in za vedno bi bili nesrečni; v nasprotnem primeru pa se osrečimo, čeprav smo nevedni, le da znamo ljubiti Boga.

sveti Alfonz Ligvorij

LEPOTA NEBES

“Nebesa niso niti nepredstavljivi niti otipljivi prostor nad oblaki, ampak so živ, osebni odnos s Sveto Trojico. So naše srečanje z Očetom, ki se zgodi v vstalem Kristusu po občestvu Svetega Duha.” (sv. Papež Janez Pavel II, splošna avdienca, 21. julija 1999)

Moj angel varuh me je prosil, naj grem z njim v nebesa. Po mnogih stopnicah sem se vzpenjal po lestvi. Čutil sem, da sem po stopnicah bolj letel, kakor hodil. Tam je vel blag vetrič s sladkim vonjem kadila, jasmína in vrtnic. Ko je moje nosnice dosegel močan vonj, sem začutil prisotnost Boga in svetnikov.

Vedel sem, da sem jim zelo blizu. Slišal sem melodično petje angelov, kar je bilo zelo očarljivo. Nimam besed, s katerimi bi opisal svoje občutke v tistem trenutku. Pospeseno sem dihal. S srcem in očmi sem iskal Gospoda Jezusa. Pomislil sem na besede iz knjige Razodetja: ‘Blagor njim, ki perejo svoja oblačila, da bi imeli pravico do drevesa življenja in da bi smeli stopiti skozi vrata v mesto.’ (Raz 22, 14)

James Manjackal

KNJIGA ŽIVLJENJA

Ko sem bil na vhodu v nebesa, sem videl pred seboj veliko odprto knjigo. V svojem življenju še nikdar nisem videl tako velikanske knjige. Častitljiv stari, mislim, da je bil sv. Peter, jo je pred menoj odprl. Videl sem strani, kjer

je pisalo vse o meni, tako dobro kot slabo. Tam so bile označene celo najmanjše misli, ki so mi rojile po glavi, celo besede, ki so bile izgovorjene pri naključnih majhnih dejanjih, ki sem jih storil. Na prvi pogled sem lahko ocenil, kako dober ali slab sem. Potem sem pomislil na knjigo življenja, ki je omenjena v knjigi Razodetja: 'Nato sem videl umrle, velike in majhne, kako stojijo pred prestolom. In odprle so se knjige. Odprla pa se je tudi druga knjiga: knjiga življenja. Umrli so bili sojeni po tem, kar je bilo napisano v knjigah, po svojih delih.' (Raz 20, 12) Ponovno sem imel priložnost, da sem si izprašal vest. Kmalu me je sv. Peter s stiskom rok in toplim objemom spustil noter. Prosil me je, naj se vsakemu svetniku predstavim. Moj Bog, to je bil herkulski podvig, saj jih je bilo na milijone. Česar oko ni videlo in uho ni slišalo in kar v človekovo srce ni prišlo, kar je Bog pripravil tistim, ki ga ljubijo. (1Kor 2, 9) Noben človek ni nikdar videl, ne slišal, ne razumel lepote, soglasja, sreče, ki jo je Bog namenil tistim, ki ga ljubijo.

Nebeških dobrin sedaj ne moremo doumeti, ker ne poznamo drugih dobrot kot le posvetne. Lepo je gledati ob poletnih nočeh zvezdnato nebo; prijetno je stati spomladi na obrežju mirnega morja, kjer vidiš školjke, ki jih prerašča morska trava, naokrog pa plešejo vesele ribice; lepo je sprehajati se po vrtu, kjer je vse polno cvetja in sadja, kjer studenci šumijo in žuborijo vodometi, kjer ptice sem in tja švigajo in prepevajo. Marsikdo bi rekel: "Kakšen raj! To so nebesa!" A nebesa so drugačna. Da bi razumeli vsaj nekoliko, kakšna so nebesa, pomisli, da je v nebesih vsemogočni Bog, ki napaja ljubljene duše z radostjo. Sveti Bernard pravi: »Hočeš spoznati, kaj je v nebesih? Ničesar ni, česar bi ne maral, vse pa je, kar si želiš. Ni je stvari, ki ti ne bi ugajala, vse pa je, kar ti je všeč.«

O Bog, kaj poreče duša, ko vstopi v to blaženo kraljestvo? Mislimo si, da umira devica ali mladenič, ki sta se posvetila ljubezni Jezusa Kristusa. Prišla je smrt, duša že zapušča svet; vzletela je pred sodbo. Sodnik jo objame in ji naznani, da je zveličana. Naproti ji pride angel varuh in se raduje z njo. Duša se mu zahvali, da jo je varoval, angel pa ji reče: "Gor, gor, čista duša, veselo se dvigni, si že zveličana; pridi in poglej obličje svojega Gospoda!" In glej, duša hiti preko oblakov, ozračja, zvezd in pride v nebo. O Bog, kaj reče, ko stopi prvič v tisto blaženo domovino, ko prvič zazre edino mesto radosti?! Nasproti ji pridejo angeli in svetniki, radostno jo pozdravljajo in jo sprejmejo. Kakšna radost, ko se sreča s svojimi starši in prijatelji, ki so že prej prispeli v nebesa, ko zazre svoje svete priprošnjike. Pokleknila bi pred njih iz spoštovanja, a svetniki ji rečejo: '...Nikar! Služabnik sem, kakor ti in kakor tvoji bratje ...' (Raz 22, 9) Nato jo povedejo k Mariji, da nebeški Kraljici poljubi noge. Kako sladko milino bo občutila duša, ko na prvi pogled spozna Božjo mater, ki ji je tako pomagala, da se je zveličala! Spoznala bo vse milosti, katere ji je izprosila Marija, ki jo zdaj ljubeznivo objame. A potem dušo privede sama Kraljica k Jezusu, ki jo sprejme kot nevesto: 'Pridi z Libanona, nevesta moja, kronana bodeš.' (Vp 4, 8) Raduj se, nevesta, ponehale so solze, bolečine in skrbi; prejmi večno krono, katero sem ti pridobil s svojo krvjo. In Jezus sam jo popelje k svojemu božjemu Očetu, da jo blagoslovi. In objel jo bo in blagoslovil in ji reče: '... Vstopi v veselje svojega gospodarja!' (Mt 25, 21) In osrečil jo bo z isto blaženostjo, katero uživa sam.

James Manjackal

David pravi: 'Okusite in glejte, 'kako dober je Gospod.' (Ps 33, 9) Brat moj, začni vsak dan premišljevali, pogosto hodi k svetemu obhajilu, večkrat se ustavi pred Najsvetejšim zakramentom; zapusti svet in okleni se Boga in izkusil boš, da te bo Bog v kratkem času, ko se boš mudil pri Njemu, bolj razveseljeval, kakor te je svet z vsemi svojimi radostmi: Poskusi in poglej! Kdor ne okuša, ne more umeti, kako Bog zadovolji dušo, ki ga ljubi.

Sv. Leon nam posebej želi podeliti svojo srečo. Bog nas noče kaznovati, ampak hoče vsem deliti usmiljenje: "Bog, čigar narava je dobrot."

In če Gospod kaznuje v tem življenju, kaznuje zato, da se nas v prihodnjem življenju usmili: 'O Bog, zavrge si nas, prebil si nas, razjezil si se, daj, da se vrnemo!' (Ps 60, 3) In če nam pošlje kako kazen, jo pošlje zato, ker nas ljubi, da bi nas obvaroval večne kazni: 'Njim, ki se te bojijo, si dal znamenje, da bi bežali pred lokostrelcem.' (Ps 60, 6) Predvsem pa, kako potrpežljivo čaka Bog naše pokore! Brat moj! Ko si žalil Boga, bi te lahko pustil umreti; in vendar te je čakal.

Vidiš onega pohotneža, bogokletneža, vidiš, kako od dne do dne rastejo njihovi grehi in jih ne kaznuješ? In zakaj taka potrpežljivost? Bog čaka grešnika, da bi se poboljšal in bi mu mogel odpustiti in ga zveličati: 'Zato Gospod čaka, da se vas usmili ...' (Iz 30, 18)

Toda Gospod, ti čakaš krivičnike, da bi se zavedali, a ne vidiš, da nehvaležneži uživajo tvoje usmiljenje zato, da te še bolj žalijo. Nekateri napravijo mir z grehom, spijo v grehu mesece in leta: "Veselimo se greha!" Nekateri so celo tako

daleč, da se s svojimi pregrehami kar bahajo: “In ti si pomirjen? K jezi te dražimo, ti pa nas k usmiljenju.” Zdi se, da z Bogom tekmujemo: mi ga poskušamo dražiti, da bi nas kaznoval, on pa nam ponuja odpuščanje.

Dve napaki lahko naredimo v odnosu do demonov: lahko povsod vidimo njihovo delovanje in nadvlado ali pa jih sploh ne vidimo nikjer. V današnjem času duhovniki in teologi spadajo v drugo skupino: za njih več ne obstaja hudič. Nespametno se je ukloniti eni ali drugi skrajnosti. Dejstvo, da demoni ne obstajajo, je njegova največja prevara. Demoni so kakor obnoreli teologe in vernike.

sveti Alfonz Ligvorij

LE V BOGU STA MIR IN VESELJE

Vsa blaginja torej in vse veselje sveta ne more zadovoljiti človeškega srca. Kdo pa ga more zadovoljiti? Samo Bog: ‘Veseli se Gospoda in izpolnil ti bo prošnje tvojega srca.’ (Ps 36, 4) Človekovo srce vedno išče tiste dobrine, ki bi ga zadovoljile. Če doseže bogastvo, veselje, čast, ni zadovoljno, kajti to so omejene dobrine, človek pa je ustvarjen za brezmejno blaginjo. Če najde Boga in se z Njim združi, je potem resnično zadovoljen in ničesar več si ne želi: “Veseli se Gospoda in dopolnil ti bo prošnje tvojega srca!” Sveti Avguštin ni našel pokoja, vse dokler se je vdajal čutnemu življenju. Ko pa se je daroval Bogu in se spovedal, je rekel Gospodu: “Nemirno je naše srce, dokler se ne spočije v Tebi.” “Moj Bog,” je rekel, “sedaj spoznavam, da je vsaka stvar nečimrnost in duševna muka. Ti sam si pravi dušni mir.” Zato je iz lastne izkušnje zapisal: “Kaj iščeš, revež, pri

posvetnih dobrotah? Išči edino dobroto, ki združuje v sebi vse druge!”

Dokler je kralj David živel v grehu, je hodil na lov, na letovanja, na gostije in na vsa druga kraljevska družabna srečanja. A gostije, letovanja in vse druge zabave, ki jih je užival, so mu sporočale: David, ti hočeš, da te me zadovoljimo? Ne, me ti ne moremo zadoščati. Kje je tvoj Bog? Pojdi in poišči svojega Boga, zakaj samo On te lahko izpolni. Zato pa kljub navidezni sreči in sredi svoje radosti David ni mogel drugače kot jokati: Moje solze so mi kruh podnevi in ponoči, ker mi vsak dan sporočajo: ‘Kje je tvoj Bog?’ (Ps 41, 4)

Kako vse drugače pa Bog napolnjuje tiste zveste duše, ki ga ljubijo! Sveti Frančišek Asiški je zaradi Boga zapustil vse. Čeprav bos in slabo oblečen, premražen in utrujen zaradi mraza in lakote, je občutil rajsko veselje, ko je izgovarjal besede: “Moj Bog in moje vse!” Ko je sveti Frančišek Borgijski postal menih, je moral včasih na potovanju prenočevati na slami. A bil je tako vesel, da zaradi te radosti pogosto ni mogel zaspati. Prav tako tudi sveti Filip Neri. Ko je vse zapustil, ga je Bog tako napolnil s tolažbo, da je včasih, ko je legel k počitku, moral od veselja zaklicati: “Oh, moj Jezus Kristus, pusti me, da zaspim.”

**KDOR ČASTI BOŽJE USMILJENJE,
SE NE BO POGUBIL**

Jezus je glede češčenja podobe Božjega usmiljenja zagotovil: “Obljubljam, da se človek, ki bo častil to podobo, ne bo pogubil. Obljubljam mu že tu na zemlji zmago nad sovražniki, zlasti pa ob smrtni uri. Sam ga bom branil ka-

kor svojo čast.” (Dnevnik Sv. Faustine, št. 48)

Danes sem zaslišala besede: Kdor zaupa v moje usmiljenje, se ne bo pogubil, ker so vse njegove zadeve moje, vsi sovražniki pa se razblinijo ob vznožju mojih nog. (Dnevnik sv. Favstine, št. 723)

Jezus je po sv. Favstini razodel: Duše propadajo kljub mojemu bridkemu trpljenju. Dajem jim poslednjo možnost rešitve, to je praznik mojega usmiljenja. Če ne bodo slavile mojega usmiljenja, bodo pogubljene vekomaj. Zaupnica mojega usmiljenja, piši, oznanjaj ljudem to moje veliko usmiljenje, ker je blizu strašni dan, dan moje pravičnosti. (Dnevnik sv. Favstine št. 965)

Za sedmi dan devetdnevnice pred praznikom Božjega usmiljenja je Jezus povabil sv. Favstino: Danes mi privedi duše, ki posebej častijo in slavijo moje usmiljenje, ter jih potopi v moje usmiljenje. Te duše so najbolj občutile moje trpljenje in so najgloblje razumele mojega duha. So živi odsev mojega usmiljenega Srca. V prihodnjem življenju bodo blestele v posebnem sijaju, nobena ne pride v peklenski ogenj, vsako bom ob smrtni uri posebej branil. (Dnevnik sv. Favstine, št. 1224)

KAJ JE GREH PROTI SVETEMU DUHU IN KAJ STA DUŠA IN VEST?

Vprašanje: Slišala sem, da se vsi grehi lahko odpustijo, razen grehi proti Svetemu Duhu. Kateri so ti grehi? Drugo vprašanje pa je povezano z dušo in vestjo. Kaj je pravzaprav duša? Ali je to isto kot vest? Zakaj nekateri živijo tako, kot bi ne imeli duše in prav tako ne vesti? *Jana*

Odgovor: Odpuščanje naših grehov, ki je sad Jezusove

velikonočne daritve za nas vse, je nezasluzen in zastonjski dar ljubezni Svete Trojice. Kot ljubezni in nobenega izraza ljubezni ne moremo zaslužiti ali izsiliti, še manj prisiliti, tako tudi odpuščanja grehov ne. Zato je v osnovi treba reči, da ni tako velikega greha, ki ga Bog ne bi mogel ali hotel odpustiti. Zopet pa je potrebno povedati, da ni tako majhnega greha, da bi ga Bog mogel odpustiti človeku mimo njegove želje in privolitve. Če torej kakšen greh ne more biti odpuščen, ni to zaradi Boga, ker ga ne bi hotel ali mogel, ampak zaradi grešnika, ki ne želi Bogu odpreti svojega grešnega stanja, da bi s svojo očiščujočo in odrešujočo ljubeznijo mogel vstopiti v njegovo resničnost greha in jo s tem izničiti; njega pa sprejeti nazaj v občestvo kot oče izgubljenega sina. Greh proti Svetemu Duhu imenujemo pravzaprav prav takšno zakrknjeno stanje človekovega srca, ki zavrača delovanje Svetega Duha v svoji notranjosti. Sveti Duh je namreč Božja ljubezen, ki se »pretaka« med Očetom in Sinom in želi v ta krogotok Božjega življenja vključiti tudi grešnega človeka, ki je z grehom prekinil svojo povezavo z njim ali pa jo močno okrnil. Kdor je torej tako zakrknjen, da Bogu niti ne prizna, da je Bog, in se sam postavi na njegovo mesto ali postavi tja kakšno drugo stvar, ta greši proti Svetemu Duhu. Če pa se to stanje spremeni, Bog spet lahko vstopi vanj in mu nakloni svojo očiščujočo in odpuščajočo navzočnost. Takrat pa ta greh ni več neodpustljiv. In še nekaj misli glede duše in vesti. Po svetopisemskem razodetju je človek oseba, ki je ustvarjena po Božji podobi in je telesno-duhovna resničnost. In duša je tisto duhovno počelo v človeku, zaradi katerega postane materialno telo človeško in deležno dostojanstva Božje podobe. Duhovna duša ne nastane iz spolnih celic obeh staršev, kot to velja za telo, ampak jo Bog iz ljubezni neposredno ustvari in je zato neumrljiva. To

po današnjem splošnem prepričanju Bog stori sočasno s spočetjem in od takrat naprej novo bitje ostane človek za vso večnost. Človek kot oseba je zaradi obdarovanosti z duhovno in neumrljivo dušo, ki je neločljivo povezana z njegovo telesno komponento, z razumom in svobodno voljo, naravnana na Boga in poklican z dušo in telesom k večni blaženosti v nebesih, torej v neposredno občestvo s Sveto Trojico in v njej z vsemi odrešenimi. Prav to, da smo telesno-duhovna bitja, da smo torej tudi duša, nam omogoča, da nosimo v sebi poseben »Božji glas«, ki ga imenujemo vest. Človek je namreč sposoben, če ni ovir, v svojem srcu dokaj jasno spoznati, kaj je dobro in kaj slabo; in to mimo svojih subjektivnih ali celo egoističnih interesov. Pri tem razločevanju so v vest vključene tudi druge človekove sposobnosti, zlasti sodba razuma in intuitivni vpogled. S tem je človek sposoben dojemati nravno (etičnomoralno) vrednost dejanj in tudi sprejemati odgovornost zanje. Kadar smo pripravljeni kot razumna bitja poslušati ta notranji glas, vest, moremo »slišati« Boga, ki nam govori. Pravilno oblikovana vest soglaša s tem, kar je v skladu z razumom in z razodeto Božjo postavo. In k dostojanstvu človeka spada, da more in sme ravnati po takšni vesti. Nihče bi ga ne smel siliti v kaj drugega. Po stanju, ki sledi izvirnemu grehu, pridemo do pravilne in resnicoljubne vesti s pomočjo vzgoje, s čim globljim poznavanjem Božje besede in učenja Cerkve. Zelo pomembna sta pri tem tudi molitev ter pogovor z modrimi ljudmi. Vsakodnevno pravilno izpraševanje vesti ali pregled dneva skupaj s Svetim Duhom gotovo pri oblikovanju vesti zelo koristi, saj jo ohranja občutljivo in pravilno naravnano. Zaradi osebnih razlogov ali vplivov od »zunaj« se vest pri svojih sodbah lahko tudi moti. Če oseba za to stanje nima osebne krivde, se ji slaba dejanja, ki sledijo takšni vesti,

ne prištevajo kot krivda; seveda pa zlo vseeno povzročijo in niso dobra. Kolikor je pa sama hote pripomogla k tej 'zameglitvi' vesti, pa nosi tudi sorazmerno odgovornost za dejanja, ki ji sledijo. Če v takšnem zatemnelem stanju vesti vztrajamo, lahko pride do 'kosmate' vesti, torej vesti, ki ni več občutljiva in kot 'dobro' sprejema tudi sicer očitno slaba dejanja. Lahko pa se razvije tudi 'preobčutljiva' vest; ta pa napak presoja slabost dejanj in jim pripisuje večjo slabost, kot jo v resnici nosijo v sebi.

Zakaj nekateri živijo, kot da ne bi imeli duše niti vesti, je vprašanje, na katerega je težko neposredno odgovoriti, saj ima verjetno vsak primer svojo lastno zgodovino in razvoj, ki bi ga bilo treba poznati, da bi lahko presodili bolj natančno. A splošno lahko rečemo, da na oblikovanje vesti vpliva marsikaj: tako notranje stvari v človeku (intelektualne, čustvene in duhovne sposobnosti; razne notranje rane, ki so posledica lastnih ali tujih dejanj) kot zunanji vplivi (zlasti vplivi okolice, javnega mnenja, družbene norme, krogi prijateljev; kdaj tudi poklic ... in še marsikaj). Vendar pa lahko verjamemo in upamo, da noben človek ni tako odtujen samemu sebi, da z lastnim prizadevanjem, s pomočjo drugih in z Božjo milostjo ne bi mogel svoje vesti spet 'prebuditi' in se zavesti, da ni samo golo biološko telo, ampak da ima tudi duhovno dušo, ki ga dela drugačnega od prav vsega drugega ustvarjenega. Torej je skrb za negovanje svoje notranjosti izredno pomembna skrb človeka zase in seveda tudi pomembna soodgovornost za oblikovanje notranjosti drugih. Na duhovni ravni smo namreč med seboj povezani in vplivamo drug na drugega v dobrem in slabem; hočemo ali nočemo. Naj nam tudi izredno leto usmiljenja pomaga, da bomo drug na drugega vplivali predvsem v dobrem.

Marjan Turnšek

SPOVED

K spovedi, k spovedi, k spovedi! Kristus je bil do ljudi razsipen z milostjo. Stvari ne gredo dobro, ker se ne zatekamo k Njemu, da bi se umili, očistili, da bi se vneli. Veliko umivanja, veliko športa ... dobro, čudovito! In tisti drugi šport, šport duše? In tiste prhe, ki nas prenavljajo, ki nas umijejo, očistijo in nas vnamejo? Zakaj ne prejmemo te božje milosti? Zakaj ne gremo k zakramentu pokore in k svetemu obhajilu? Pojdite, pojdite! Toda ne pristopajte k obhajilu, če niste prepričani o čistosti vaše duše ... ni dovolj samo enkrat pristopiti k spovedi, da bo treba iti večkrat, pogosto; kakor takrat, ko pridemo do določene starosti ali ko zbolimo, ni dovolj iti k zdravniku samo enkrat, temveč pogosto; pogosto se posvetujemo, izmerijo nam pritisk, opravijo analize. Enako, enako je z dušo (...). Gospod mnoge ljudi čaka, da se temeljito okopajo pri zakramentu spovedi! Zanje ima pripravljeno veliko gostijo, svatbo, evharistično slavje; prstan zaveze in zvestobe in prijateljstva za vedno. Naj gredo k spovedi! (...) Naj se veliko ljudi približa božjemu odpuščanju!

sveti Jožefmarija Escriva

ZAKAJ JE KREPOST POMEMBNA

‘In če kdo ljubi pravičnost, njena dela so kreposti, saj ona uči razumnost, preudarnost, pravičnost in srčnost, ljudem pa v življenju nič bolj ne koristi kakor to.’ (Mdr 8, 7)

1833 Krepost je trajno in trdno razpoloženje za nravno dobra dejanja.

1834 Človeške kreposti so stalna razpoloženja uma in volje, ki uravnavajo naša dejanja, urejajo naše strasti in usmerjajo naše ravnanje v skladu z razumom in vero. Razvrstiti jih moremo okrog štirih glavnih kreposti, ki so: razumnost, pravičnost, srčnost in zmernost.

1835 Razumnost razpoloži praktični razum, da v vsaki okoliščini razbere naše resnično dobro in izbere pravilna sredstva, da to dobro izpolni.

1836 Pravičnost obstoji v stanovitni in trdni volji, da damo Bogu in bližnjemu to, kar mu gre.

1837 Srčnost daje v težavah trdnost in stanovitnost v prizadevanju za dobro.

1838 Zmernost brzda privlačnost čutnih naslad in daje ravnovesje v uporabljanju ustvarjenih dobrin.

1839 Nravne kreposti se večajo z vzgojo, s preišljenimi dejanji in z vztrajnostjo v prizadevanju. Božja milost jih očiščuje in dviga.

1840 Božje kreposti usposablajo kristjane za življenje v povezanosti s sveto Trojico. Za svoj izvor, nagib in predmet imajo Boga, katerega človek spoznava po veri ter upa vanj in ga ljubi zaradi njega samega.

1841 Božje kreposti so tri: vera, upanje in ljubezen (prim. 1 Kor 13, 13). Božje kreposti oblikujejo in oživljajo vse npravne kreposti.

1842 Z vero verujemo v Boga in imamo za resnico vse, kar nam je razodel in nam sveta Cerkev predlaga v verovanje.

1843 Z upanjem hrepenimo po večnem življenju in po milostih, da bi ga zaslužili, in tega dvojega v trdnem upanju pričakujemo od Boga.

1844 Z ljubeznijo ljubimo Boga nadvse in iz ljubezni do Boga ljubimo svojega bližnjega kakor sami sebe. Ljubezen

je 'vez popolnosti' (Kol 3, 14) in (notranji) lik vseh kreposti. 1845 Sedmeri darovi Svetega Duha, podeljeni kristjanom, so: MODROST, UMNOST, SVET, SRČNOST, VEDNOST, POBOŽNOST in STRAH BOŽJI.

(Katekizem Kat. cerkve) <http://www.marija.si>

KORAKI K SPREMEBAM

Mariji Valtorti je v enem od videnj Jezus jasno povedal kako naj se lotimo vzgajati in spreminjati sebe. Pokazal ji je pet korakov: RED, DISCIPLINA, VZTRAJNOST, MOLITEV in VERA. Eno bo peljalo k drugemu. Toda vse se začne z redom in disciplino.

Marija Valtorta

DAROV IN SADOVI SVETEGA DUHA

1830 Kristjanovo nravno življenje podpirajo darovi Svetega Duha. To so trajna razpoloženja, ki napravijo človeka voljnega, da sledi pobudam Svetega Duha.

1831 Sedmeri darovi Svetega Duha so: MODROST, UMNOST, SVET, MOČ, VEDNOST, POBOŽNOST in STRAH BOŽJI. Darovi Svetega Duha spopolnjujejo in dovršujejo kreposti tistih, ki prejmejo te darove. Darovi Svetega Duha napravijo vernike voljne, da z vso pripravljenostjo sledijo božjim navdihom. '...Tvoj dobri duh naj me vodi po ravni deželi.' (Ps 143, 10).

Zakaj vsi, ki se dajo voditi božjemu Duhu, so božji sinovi (...). 'Če pa smo otroci, smo tudi dediči; dediči pri Bogu, sodediči pa s Kristusom ...' (Rim 8, 17)

1832 Sadovi Duha so popolnosti, ki jih izoblikuje v nas Sveti Duh kot predujem večne slave. Cerkveno izročilo jih našteva dvanajst: LJUBEZEN, VESELJE, MIR, POTRPEŽLJIVOST, BLAGOST, DOBROTLJIVOST, DOBROHOTNOST, KROTKOST, ZVESTOBA, SKROMNOST, ZDRŽNOST in ČISTOST. (Gal 5, 22-23 vulg.)

<http://www.marija.si>

MARIJA NAŠA SREDNICA

Jezus me takole pouči:

Ko sem rekel svojim učencem: "Pojdimo osrečit mojo Mater," sem izgovoril bolj pomemben stavek, kot se zdi na prvi pogled. Nisem mislil na srečo ob najinem snidenju, ampak da bo ona začetek čudodelnega delovanja in prva dobrotnica človeštva. To si za zmeraj zapomnite. Moj prvi čudež se je zgodil po Mariji. Prvi. Znamenje, da je Marija ključ do čudežev. Svoji materi ničesar ne odrečem in spričo njene molitve prehitvam tudi čas milosti. Poznam svojo mater, prvo dobrotnico za Bogom. Vem, da jo osreči, če vam izkažem milost, kajti ona je sama ljubezen. Zato sem rekel, jaz, ki sem vedel: "Pojdimo jo osrečit" ... Tudi vam rečem, kar sem rekel že navzočim na gostiji: "Zahvalite se Mariji, ker ste po njej dobili Gospodarja čudeža in ker imate moje milosti, posebno še milost odpuščanja."

Maria Valtorta

Glej, moj Bog, pred tvojimi nogami kleči nehvaležnež. Ustvaril si ga za nebesa, on pa se ti je večkrat upiral zaradi zlobnega razkošja, zadovoljil se je s tem, da se pogubi v pekel. Vendar upam, da si mi že odpustil storjene krivice, zaradi katerih se še vedno kesam in se bom kesal do smrti, ter prosil vedno znova, da mi jih odpustiš. Kaj naj torej iščemo? Pojdimo k Jezusu Kristusu, ki nas kliče, rekoč: 'Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi, in jaz vam bom dal počitek.' (Mt 11, 28) Duša, ki ljubi Boga, zadobi mir, ki presega vse veselje in razkošje, katero more dati čut in svet: 'In Božji mir, ki presega vsak um ...' (Fil 4, 7) Res je sicer, da v tem trpljenju trpe tudi svetniki, zakaj svet je kraj zaslužnja, brez trpljenja pa se ne more nič zaslužiti, toda sveti Bonaventura pravi, da je Božja ljubezen podobna medu, ki omili in osladi najgrenkejše reči. Kdor ljubi Boga, ljubi njegovo voljo in je vesel tudi v nesreči, zakaj dobro ve, da je, ko živi v bridkosti, mil in všečen Bogu. O Bog, grešniki zaničujejo duhovno življenje, ne da bi ga bili sploh preizkusili. "Križ vidijo, mazila pa ne vidijo", pravi sveti Bernard. Samo zatajevanje vidijo, v katerem žive, gledajo le veselje, kateremu so se odrekli božji ljubljenci, ne vidijo pa duhovne radosti, s katero jih Gospod objema. O da bi grešniki okusili mir, ki ga uživa duša, ki hrepeni le po Bogu!

sveti Alfonz Liguorij

VIRI IN LITERATURA

- **Dnevnik sv. sestre Favstine Kowalske**, Cistercijanska opatija, 2001
- **Duhovnik pred vrati pekla**, Steven Scheier, Cistercijanska opatija, 2005
- **Evangelij, kakršen mi je bil razkrit**, Marija Valtorta, Fleks, 2003
- **Katekizem katoliške cerkve**, Družina, 1993
- **Kjer je Bog, tam je ljubezen**, Mati Terezija, Družina, 2013
- <http://klicbozjeljubezni.blogspot.si/2012/05/sveti-nadangel-mihael-molitev-in.html>
- <http://www.marija.si/gradivo/kkc/iii-darovi-in-sadovi-svetega-duha/>
- <http://www.medjugorje.ws/sl/>
- http://multimedia.opusdei.org/pdf/si/verujem_verujemo.pdf
- <http://www.zurnal24.si/eksorcist-marijan-veternik-doslej-se-ni-bilo-cloveka-ki-bi-napisal-vse-kar-sem-mu-povedal-clanek-269715>
- **Močnejši od zla**, Gabriel Amorth, Slomškova založba, 2012
- **Nebeška razodetja**, Brigirta Švedska, Družina, 2015
- **Ognjišče**, revija št. 7, 2013, pisma bralcev; dr. Marjan Turnšek
- **Osvobojen**, Neal Lozano, Prenova v duhu, 2013
- **Pakao**, Miro Glavurtić, Beograd, 1986
- **Predragocena Jezusova kri**, Nwoye Barnabas, Salve, 2016
- **Priprava na smrt**, sv. Alfonz M. Liguori, Zagreb, 2007-2009
- **Sskj**, ZRC SAZU, 2010
- **Sveto pismo**, slovenski standardni prevod, Svetopisemska družba Slovenije, 2003
- **Šel sem v pekel**, Kenneth E. Hagin, Anton Dežman, 2001
- **Videl sem večnost**, p. James Manjackal, Center Kraljice miru Kurešček, 2014
- **Zadela me je strela**, Gloria Polo Ortiz, Salve, 2009

Uvod	5

PEKEL

Fatimski pastirčki so videli pekel	11
Dnevnik svete Faustine razodeva obstoj pekla	13
Videnje pekla Jamesa Manjackala	16
Umiranje brez Boga	20
Smrt	22
Zloba smrtnega greha	24
Pot do pekla	26
Pričevanje iz pekla	28
Princesa v peklju	28
Okultni sovražnik, ki seje zmoto	30
Duhovni svet	33
Borba	35
Kako premagamo svet	37
Čas	40
Božja volja	41
O stanovitnosti	43
Grešniki	44
Hudič res obstaja	46

Taktika hudiča	48
Odkritje mojih grehov	49
Posvečeni Bogu	52
Molitev proti grehom mesa	52
O nečistovanju	53
Splav	55
Preklinjanje je izrečen urok	56
Ekzorcist Marjan Veternik o zlu in obsedenosti	57
Božji zakonik	65
Smtrni grehi	65
Videnje papeža Leona XIII.	66
Bog Oče govori sveti Brigiti Švedski	67
Sveto pismo o peklu	68
Katekizem katoliške cerkve	69
Marija opozarja	71

NEBESA

Svetniki	75
Lepota nebes	78
Knjiga življenja	78
Bog te ljubi	81
Le v Bogu sta mir in veselje	82
Kdor časti božje usmiljenje se ne bo pogubil	83

Kaj je greh proti svetemu duhu in kaj sta duša in vest	84
Spoved	88
Zakaj je krepost pomembna	88
Koraki k spremembam	90
Darovi in sadovi svetega duha	90
Marija naša srednica	91
Sklep	92
Viri in literatura	94
Vsebina	95
Zaključek	98

A veš kaj si ti men zdej
nardila
DRAAAMOOOO
!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Ne razmišljaj na tak način. Res je težko kar ti kaže
zrcalo - tvoje zgrešeno življenje, ki kaže pot navzdol
v še hujše trpljenje, ki bo večno. Ampak imam tudi
veselo novico zate: BOG ODPUUUŠČAAA !!!!!!!!!

A veš, je prišel Satan k Bogu in mu rekel: "Samo
enkrat sem se Ti uprl, pa si me vrgel za večno v pekel.
Ti tvoji verniki pa te non-stop žalijo, ti pa jim vseskozi
odpuščaš."

Bog pa mu je odgovoril: "Ja, ker se pokesajo svojih
grehov."

Ne daj, da te premaga napuh.

Grrrrrrrrrrrrrrrrrr

OK - dej mi čas za premislit.
... Kaj sploh še lahko
delam?? ... pa tok sm se
mel fajn :/

V židovskem Talmudu piše, da bomo odgovarjali tudi
za vse dopustne radosti, ki jih nismo užili.

Bog nam privošči in daje veselje. Ne pozabi, prvi
čudež je naredil na svatbi ...

Kar pogumno. Nisi sam. S teboj smo zemljani in
nebeščani.